

DE STER

December 1983
83ste jaargang
Nummer 12

DE STER

December 1983
83ste jaargang
Nummer 12

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

INHOUDSOPGAVE

- 1 Kerstboodschap van het Eerste Presidium
- 2 De waarachtige Zoon van God,
President Spencer W. Kimball
- 11 De onverwachte gast, *Elsie May Rock*
- 12 Herinneringen aan Beieren,
Margaret O. Dayton
- 14 Personen uit het Boek van Mormon
die Joseph Smith heeft gekend,
Robert J. Woodford
- 20 De vergeten sabbat, *Janalee Gale*
- 23 De „houten“ van Ezechiël, *Keith H. Meservy*
- 31 Openbaring, *Dallin H. Oaks*
- 42 De brug, *Guy Masters*
- 48 Doe wat de moeite waard is,
Ouderling M. Russel Ballard
- 57 Mormonad

KINDERSTER

- 1 Gaven van eeuwige waarde
- 3 „Broeder Joseph“
- 5 Het sneeuwdek, *Dorothy B. Ruby*

Op de omslag:

„De herders aanbidden het Kind“ van Bartolomé Esteban Murillo.

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bfr. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10,00

© 1983 by the Corporation of the President of The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints. All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

Raad der Twaalf:

Ezra Taft Benson
Mark E. Petersen
Howard W. Hunter
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry
David B. Haight
James E. Faust
Neal A. Maxwell

Adviseurs:

M. Russell Ballard
Rex D. Pinegar
Charles Didier
George P. Lee

Eindredacteur:

M. Russell Ballard

Hoofdredacteur:

Larry A. Hiller

Adjunct-redacteur:

David Mitchell

Stafmedewerkster:

Bonnie Saunders

Vormgeving:

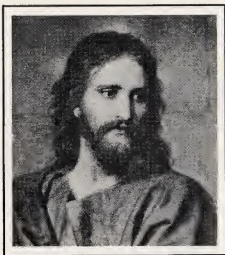
Michael Kawasaki

Vertaling De Ster:

Henri J. A. Tenthof
van Noorden
Kerkelijk Vertaalbureau
Parkstraat 38
NL-3581 PL Utrecht

Nieuwsredacteur:

George Ph. M. Kraanen
Sporlaan 15
NL-3721 PA Bilthoven

Kerst- boodschap

van het Eerste Presidium

Wederom mogen wij het kerstfeest begroeten; een tijd om blij te zijn, een tijd waarin wij de geboorte gedenken van onze Heer Jezus Christus, de Zaligmaker der mensheid. In deze vreugdevolle tijd wordt overal ter wereld in de harten der mensen de heerlijke boodschap van vrede en welbehagen verstevigd; een boodschap waarvan de engelen zongen bij de geboorte van de Zaligmaker.

De wonderbare geboorte van Jezus Christus, zijn zondeloze leven, zijn vrijwillige dood als een gewijd offer voor de zonden der mensheid, zijn glorierijke opstanding met de daaraan verbonden belofte aan ons allen van een eeuwig leven, dienen immer, maar zeker in deze gewijde tijd, onze eerbiedige aandacht te hebben.

Ons geloof is gericht op de levende Christus die wij trachten te dienen. Naar God, onze Eeuwige Vader, stijgen onze dankgebeden voor het grote verlossingswerk dat werd verricht door zijn Zoon, Jezus Christus, de beloofde Messias, die terug zal keren.

Wij geloven en verkondigen de wereld dat „er onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven is waardoor zij behouden (kunnen) worden” (Handelingen 4:12). Wij weten dat Hij Gods almachtige Zoon is en wij sporen een ieder, jong en oud, aan om tot Christus te komen om in Hem vervoolmaakt te worden.

In deze gewijde kersttijd willen wij uitdrukking geven aan onze liefde voor alle mensen overal ter wereld en opnieuw getuigen dat, wanneer wij zullen gehoorzamen aan de goddelijke beginselen die de Zaligmaker der mensheid heeft onderwezen, wij deel kunnen hebben aan de vrede die Hij eenmaal heeft gebracht.

Het Eerste Presidium

DE WAARACHTIGE ZOON VAN GOD

Dit is kersttijd,
de tijd waarin bij vele de gedachten
naar de Heer Jezus Christus uitgaan.
Mogen we het nog eens over zijn
glansrijke zending hebben?

door president **Spencer W. Kimball**

De wegen waar Jezus over heeft gelopen

Enige jaren geleden liepen wij rond kersttijd over de wegen waarover ook Jezus heeft gelopen. We brachten enkele kostbare uren door in wat, volgens overlevering, de tuin van Getsemane is en trachtten ons voor te stellen hoe Hij daar, met zijn kruisiging en opstanding in het vooruitzicht, heeft geleden. Wij zijn geweest op de plaatsen waar Hij heeft gebeden, waar Hij gevangen werd genomen, waar Hij berecht en veroordeeld werd.

Buiten de stadsmuren beklommen we die rotsachtige heuvel met zijn vele kleine holen in de rotswand waardoor de ronde buitenzijde er enigszins als een schedel uitziet; men vertelde ons dat dit Golgota was, de plek waar Hij gekruisigd werd. We liepen achterlangs de heuvel weer naar beneden naar de plaats waar de heuvel een steile rotswand vormt en gingen door een

opening ter grootte van een raam een ruw uitgehouwen kelderachtige ruimte binnen. Volgens overlevering heeft in deze ruimte het lichaam gelegen.

We brachten enige uren in de kleine toon nabij de tombe door en overdachten diep na over het evangelleraas van zijn begrafenis en opstanding, die op deze plek hadden plaatsgevonden. We lazen aandachtig en met een gebed in ons hart hoe de vrouwen naar het graf waren gekomen, hoe een engel des Heren de steen had weggerold en over de opperste verbazing van de bevreemde bewakers.

Wij verbeeldden ons bijna de twee engelen in hun glanzend kleed tot Maria te zien zeggen: „Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt” (Lucas 24:5-6).

Zijn zending volbracht

De Heer had voorzeggd dat „de Zoon des mensen moest overgeleverd wor-

den in de handen van zondige mensen en gekruisigd worden en ten derde dagen opstaan" (Lucas 24:7).

Wij dachten aan dat gesprek tussen Maria, de engelen en de Heer: „Vrouw, waarom weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn Here weggenomen hebben en ik weet niet, waar zij Hem neergelegd hebben.” Zij keerde zich om en „zag Jezus staan, maar zij wist niet, dat het Jezus was.

Jezus zeide tot haar: Vrouw waarom weent gij? Wie zoekt gij? Zij meende, dat het de hovenier was, en zeide tot Hem: Heer als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen.

Jezus zeide tot haar: Maria! Zij keerde zich om en zeide tot Hem in het Hebreuws: Rabboeni, dat wil zeggen: Meester!

Jezus zeide tot haar: Houd Mij niet

vast, want Ik ben nog niet opgevaaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar Mijn God en uw God" (Johannes 20:13-17).

De Olijfberg

Daarna wandelden wij moeizaam de nogal steile Olijfberg op; mogelijk liepen we toen langs hetzelfde pad als Hij vlak voor zijn hemelvaart was gegaan. Hij ging dit pad nadat Hij gedurende veertig dagen na zijn opstanding op aarde had verbleven, en met vele onweerlegbare bewijzen honderden mensen die begonnen te beseffen dat zijn opstanding waarachtig was, zekerheid had gegeven.

En nu stond Hij dan daar op de Olijfberg en zei tegen die zeer bezorgde en geliefde mannen: „Gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot de uitersten der aarde" (Handelingen 1:8).

Toen we daar zo op de stam van een oude olijfboom zaten en deze teksten met elkander lazen konden we ons zo goed voorstellen hoe de Heer hier op deze plek temidden van die groep bezorgde, van liefde vervulde en verwonderde mannen stond; en toen kwam daar dan die mist, de top van de heuvel werd door de wolk bedekt en Hij was verdwenen. Toen konden we die engelen in hun witte kleed bijna horen zeggen: „Galileese mannen, wat staat gij daar en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen, als gij Hem ten hemel hebt zien varen" (Handelingen 1:11).

Toen sloegen we Paulus' brief naar de Efeziërs op: „Daarom zeg Hij: Als

Hij opgevaaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen . . .

Die nedergedaald is, is Dezelfde ook, Die opgevaaren is verre boven al de hemelen, opdat Hij alle dingen vervullen zou" (Efeziërs 4:8, 10; Statenvertaling).

De betekenis van kerstmis

Soms wordt de manier waarop we speciale gebeurtenissen gedenken enigszins werelds en hebben we geen juist besef van de achtergrond en het waarom van dit gedenken. Dat is zeker met kerstmis het geval; maar al te vaak vieren we alleen maar de vakantiedagen en gedenken we niet de diepe betekenis van 's Heren geboorte en opstanding. Zij die Christus' goddelijkheid en het feit dat de Meester de Zoon van God is negeren, moeten wel ongelukkig zijn. We hebben echt te doen met hen die het grote wonder van de opstanding „niets anders dan een subjectieve ervaring van de discipelen inplaats van een werkelijk historisch gebeuren" noemen.

Wij weten heel zeker dat dit allemaal werkelijk gebeurd is. Christus zei van Zichzelf tegen Nikodemus: „Wij spreken van wat wij weten en wij getuigen van wat wij gezien hebben, en gij neemt ons getuigenis niet aan" (Johannes 3:11).

En dan denken we aan het getuigenis van Petrus: „Dus moet ook het ganse huis Israëls zeker weten, dat God Hem èn tot Here èn tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt" (Handelingen 2:36).

„Doch gij hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend . . .

. . . en de Leidsman ten leven hebt gij

gedood, maar God heeft Hem opgewekt uit de doden, waarvan wij getuigen zijn" (Handelingen 3:14-15).

Petrus en Johannes stonden vrijmoedig voor de Raad en zeiden weer:

„. . . Dan moet aan u allen en het ganse volk van Israël bekend zijn, dat door de naam van Jezus Christus, de Nazareër, die gij gekruisigd hebt, maar die God heeft opgewekt uit de doden, dat door die naam deze hier gezond voor u staat . . .

En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden" (Handelingen 4:10, 12).

Toen de raad de twee apostelen berispte en hen gebod dergelijke dingen niet meer in de naam van Jezus te spreken of te leren antwoordden zij: „Beslist zelf, of het recht is voor God, meer aan u dan aan God gehoor te geven;

want wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en gehoord hebben" (Handelingen 4:19-20).

„En met grote kracht gaven de apostelen hun getuigenis van de opstanding des Heren Jezus, en er was grote genade over hen allen" (Handelingen 4:33).

Het getuigenis van Petrus

Ook wij weten dat de opstanding een realiteit is. Petrus zei tot de raad van vervolgers:

„De God onzer vaders heeft Jezus opgewekt, die gij hebt gehangen en omgebracht; . . .

En wij zijn getuigen van deze dingen en ook de Heilige Geest, die God hun gegeven heeft, die Hem gehoorzaam zijn" (Handelingen 5:30, 32).

Ons hart is van bewondering voor de grote Petrus vervuld; voor hem die zo'n groot getuigenis had ontvangen en zich zo volledig bekeerd had en die op zo'n edele manier het kleed van leiderschap en gezag had aanvaard en zo'n geïnspireerde en zelfverzekerde moed toonde. Welk een kracht toonde hij in zijn leiding aan de heiligen en de manier waarop hij de wereld met al haar vervolgers, ongelovigen en moeilijkheden het hoofd bood. Wij voelen een grote dankbaarheid voor zijn geweldig uithoudingsvermogen wanneer wij lezen hoe hij steeds maar weer voor volksmenigten, kerkoversten en autoriteiten die hem gemakkelijk het leven konden benemen, van zijn absolute zekerheid getuigde en vrijmoedig de opgestane Heer, de vredevorst, de Heilige der Rechtvaardigen, de Prins des levens, de Prins en Zaligmaker predikte. Petrus had nu zijn zekerheid, was standvastig en zou nimmer meer twijfelen. Wij kunnen zelf uit zijn zekerheid ons getuigenis zeer versterken.

Het is van groot belang om de woorden en het getuigenis van Stefanus, een heilig martelaar die zijn leven voor zijn geloof offerde, te lezen.

Stefanus „sloeg de ogen ten hemel en zag de heerlijkheid Gods en Jezus, staande ter rechterhand Gods.

En hij zeide: Zie, ik zie de hemelen geopend en de Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods" (Handelingen 7:55-56).

Stefanus was een martelaar en zal het eeuwige leven beërven. Zijn getuigenis laat ons zien dat Christus niet dood was maar nog leefde, en in een verhoogde en verheerlijkte staat bij zijn Vader was.

Het getuigenis van Paulus

Het komt mij voor dat het getuigenis van Paulus alle twijfel uitsluit. Hij hoorde de stem van de opgestane Christus: „Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?” En, om zeker te zijn met wie hij sprak zei Saulus, „Wie zijt gij, Here?” waarop hij als antwoord de verzekering kreeg: „Ik ben Jezus, die gij vervolgt. Het is u hard de verzen tegen de prikkels de slaan” (Handelingen 9:4-5).

En nu predikte deze zelfde Paulus, die zijn krachten weer teruggekregen had, die door de priesterschap gezalfd was en die weer van zijn blindheid was genezen, in de synagogen en bracht daar de joden geheel in verwarring met zijn bewijs „dat deze de Christus is” (Handelingen 9:22).

En later kwam Paulus bij de apostelen in Jeruzalem waar Barnabas, die het voor Paulus opnam, hun verhaalde „hoe hij onderweg de Here had gezien, en dat deze tot hem gesproken had, en hoe hij te Damascus vrijmoedig was opgetreden in de naam van Jezus” (Handelingen 9:27).

Daarna vervolgde Paulus aldus:

„En toen zij alles volbracht hadden, wat van Hem geschreven stond, namen zij Hem af van het hout en legden Hem in een graf.

Maar God heeft Hem uit de doden opgewekt; en Hij is gedurende vele dagen verschenen aan hen, die met Hem van Galilea naar Jeruzalem opgegaan waren, die (thans) getuigen van Hem zijn bij het volk . . .

En wij verkondigen u, dat God de belofte, die aan de vaders geschied is, aan ons, hun kinderen, vervuld heeft door Jezus op te wekken . . .

En dat Hij Hem uit de doden heeft op-

gewekt, zonder dat Hij weer tot ontbinding zal wederkeren” (Handelingen 13:29-31, 33-34).

Het getuigenis op de Areopagus

Paulus' getuigenis op de Areopagus in Athene was van grote betekenis. De Grieken aanvaardden alle soorten van bedachte goden. Op één van de altaren stond geschreven: „Aan de onbekende God.” Paulus maakte van deze woorden gebruik door hun te vertellen dat zij, met al hun goden van hout of steen geen begrip hadden van de ware „God, die de wereld geformeerd heeft en al wat daarin is, die een Heer is van hemel en aarde,” en dat deze niet „. . . woont in tempels met handen gemaakt;

. . . daar Hij zelf aan allen leven en adem en alles geeft;

. . . en Hij heeft de hun toegemeten tijden en de grenzen van hun woonplaatsen bepaald . . .

. . . waarvan Hij voor allen het bewijs geleverd heeft door Hem uit de doden op te wekken” (Handelingen 17:24-26, 31).

Paulus vertelde weer van zijn eigen bekering en getuigde dat hij Christus tot hem hoorde zeggen: „Ik ben Jezus de Nazoreeër” en door Ananias was hem gezegd: „gij moet getuige voor Hem zijn bij alle mensen, van hetgeen gij gezien en gehoord hebt” (Handelingen 22:8, 15).

En dan zijn pertinente vraag tot koning Agrippa:

„Waarom wordt het bij u ongelofelijk geacht, als God doden opwekt?” (Handelingen 26:8.)

En wederom getuigde Paulus:

„Ben ik niet vrij? Ben ik geen apostel? Heb ik niet Jezus, onze Here

gezien? Zijt gij niet mijn werk in de Here?

... Want het zegel op mijn apostelschap zijt gij in de Here" (1 Korintiërs 9:1-2).

De opgestane Heer „is . . . verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk . . .

Vervolgens is Hij verschenen aan Jakobus, daarna aan al de apostelen;

maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen, als aan een ontijdig geboren" (1 Korintiërs 15:6-8).

Daarna geeft Paulus in zijn brief aan de Korintiërs een prachtige verhandeling over de opstanding van de doden.

Ik voel een grote bewondering en liefde voor onze broeder Paulus, onze mede-apostel. Hij was zo toegewijd, zo nederig, zo eerlijk. Hij was onstuimig,

had zo'n grote belangstelling en wijdde zich zo volkomen aan zijn werk. Toch moet hij, ondanks zijn moeilijkheden, een prettig iemand zijn geweest want iedereen toonde hem een enorme genegenheid wanneer hij weer verder trok.

Ik houd van Paulus, want hij sprak de waarheid. Hij hield van mensen. Ik houd van Paulus om zijn standvastigheid, zelfs tot in de dood en zijn martelaarschap. Zijn verhalen over de gevaren die hij bij zijn evangeliepredikingen tot leden en niet-leden moest doorstaan, fascineren mij steeds weer.

Het getuigenis van ooggetuigen

Eén van de laatste getuigenissen van Petrus was waarschijnlijk tot iedereen gericht, zowel tot hen die al tot het evangelie bekeerd waren als tot hen die in de toekomst door zijn woorden beroerd zouden worden, en werd daarmee een door alle tijden onvergetelijk gedenkstuk.

Toen deze grote profeet zijn dood onder ogen zag en wist dat het niet lang meer zou duren voordat hij het tijdelijke met het eeuwige zou gaan verwisselen, besloot hij zijn getuigenis ten behoeve van de komende geslachten neer te schrijven. Talloze miljoenen hebben het gelezen en gehoord. Hij schreef:

„Want wij zijn geen vernuftig gevonden verdichtsels nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Here Jezus Christus hebben verkondigd, maar wij zijn ooggetuigen geweest van Zijn majesteit.

Want Hij heeft van God, de Vader, eer en heerlijkheid ontvangen, toen zulk een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem kwam: Deze is

Mijn Zoon, Mijn geliefde, in wie Ik Mijn welbehagen heb.

En deze stem hebben ook wij uit de hemel horen komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren" (2 Petrus 1:16-18).

Het getuigenis van Joseph Smith

Hoe inspirerend is het getuigenis van de hedendaagse profeet, Joseph Smith, over de opstanding. Ouderling George A. Smith haalt enige woorden aan uit de laatste toespraak die Joseph Smith heeft gegeven in juni 1844, slechts enkele dagen voordat hij op wrede wijze werd vermoord:

„Ik ben er klaar voor om voor dit volk opgeofferd te worden; want wat kunnen onze vijanden nu eigenlijk doen? Alleen maar het lichaam doden, verder kunnen zij niets uitrichten. Houd vol vrienden; geef geen krimp. Probeer niet uw leven te redden want hij die bang is om voor de waarheid te sterven, zal het eeuwige leven verliezen. Houd tot het einde toe vol en we zullen éénmaal opstaan en als Goden worden en in celestiale koninkrijken, vorstendommen en eeuwige heerschappij regeren" (*History of the Church*, deel 6, blz. 500).

De zekerheid van de opstanding

Talloze mensen in de christelijke wereld geloven in de goddelijke opstanding. De Franse schrijver Victor Hugo schreef eens:

„Ik voel in mijzelf het toekomstige leven. Hoe dichter ik bij het einde kom, hoe duidelijker ik de onsterfelijke symfonieën van de mij al toewenkende werelden om mij heen hoor. Wanneer ik

ten grave gedragen word kan ik, als zovele anderen, zeggen: 'Ik heb mijn werk voor vandaag gedaan.' Maar ik kan niet zeggen: 'Ik heb mijn leven beëindigd.' Mijn werk voor de dag zal de volgende morgen weer beginnen. Het graf is geen *doodlopende* — maar een *doorlopende* weg. In de avondschemering wordt hij gesloten; bij het aanbreken van de dag wordt hij weer geopend." (Uit het gedicht „A Villequier”.)

En een onbekende schrijver gaf in dichtvorm uitdrukking aan dat natuurlijke gevoel van een onverklaarbaar verlangen naar onsterfelijkheid:

„Vanwaar komt anders die aangename hoop, dat diepe verlangen, of vanwaar toch die stille vraag, die inwendige afschuw om in het niets te vallen?

Waarom krimpt de ziel als het ware ineen en schrikt zij terug voor vernietiging?

Het is de goddelijke vonk die zich in ons roert; het is de hemel zelf die op een hiernamaals wijst en de mens laat zien dat er een eeuwigheid is."

Vraag en antwoord van Job

Duizenden hebben aan het open graf van een geliefde zich hetzelfde afgevraagd als Job: „Als een mens sterft, zou hij herleven?" (Job 14:14.)

Voor velen is deze vraag ook op heel bevredigende wijze beantwoord toen er, als dauw uit de hemel, een grote, heerlijke vrede over hen kwam. Talloze malen hebben door diep leed bezwaarde harten die vrede, die alle begrip te boven gaat, gevoeld.

En tallozen konden met onze geliefde Job zeggen, wanneer een diepe zielsrust een nieuwe warme overtui-

ging aan het verontruste gemoed en het droeve hart had gegeven:

„Maar ik weet, mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden.

Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen, die ik zelf mij ten goede aanschouwen zal, die mijn eigen ogen zullen zien en niet een vreemde..." (Job 19:25-27.)

Job had de wens te kennen gegeven dat zijn getuigenis voor zijn nageslacht in een boek zou kunnen worden gedrukt en in steen zou kunnen worden gebeiteld. Deze wens is in vervulling gegaan want door het lezen van zijn sterk getuigenis kwam er vrede in vele harten.

Het visioen van Johannes

Laat mij tenslotte het visioen van Johannes de openbaarder met u delen:

„En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend. En nog een ander boek werd geopend, het (boek) des levens; en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken.

En de zee gaf de doden, die in haar waren, en de dood en het dodenrijk gaven de doden die in hen wareh, en zij werden geoordeeld, een ieder naar zijn werken" (Openbaring 20:12-13).

En wanneer dan de groene lente op de grauwe, doodse winter volgt, verkondigt de gehele natuur de goddelijkheid van de opgestane Heer. Laten wij in deze kersttijd bedenken dat Hij de Schepper was, dat Hij de Zaligmaker van deze wereld, ja, de Zoon van God is. □

Suggesties voor huisonderwijzers

Enkele punten die bijzondere aandacht verdienen. In uw huisonderwijsgesprekken kunnen de volgende punten naar voren worden gebracht:

1. De Heer voorzegde dat Hij „moest overgeleverd worden in de handen van zondige mensen en gekruisigd worden en ten derde dagen opstaan”. Dit alles als deel van het eeuwige plan.
2. Petrus en de andere apostelen zetten met het getuigen van de goddelijkheid van de Zaligmaker en diens opstanding, hun leven op het spel.
3. Hedendaagse profeten getuigden eveneens van de waarachtigheid van de opstanding. De profeet Joseph Smith wist dat zij die „bang zijn om voor de waarheid te sterfen het eeuwige leven zullen verliezen”. „Weest tot het einde toe getrouw,” zei hij, „en dan zullen wij opstaan.”
4. Ook anderen hebben begrepen dat er voor de mens meer dan een tijdelijk, een sterfelijk leven is weg-

gelegd. De schrijver Victor Hugo heeft eens gezegd: „Het graf is geen doodlopende — het is een doorlopende weg.”

Enkele punten ter bespreking

1. Vertel iets over uw eigen gevoelens met betrekking tot het geloof van de apostelen en hun gewilligheid om van de waarachtigheid van de opstanding te getuigen. Laat ook andere gezinsleden iets over hun eigen gedachten hierover vertellen.
2. Staan er in dit artikel schriftuurteksten of aanhalingen die het gezin misschien hardop wil lezen en bespreken?
3. Zou het misschien beter zijn om deze bespreking te houden nadat u voor uw bezoek, een gesprek met het hoofd van het gezin hebt gehad. Heeft de quorumpresident of de bisschop naar aanleiding van dit onderwerp misschien een boodschap voor het gezin?

De onverwachte gast

door Elsie May Rock

Maandag is meestal wasdag. Maar die bewuste maandag voor Kerstmis dacht ik alleen maar aan het kerststal-letje dat ik wilde maken om bij de kerstboom te zetten. Ik voelde me gedrongen om alles te laten liggen en op weg te gaan om het benodigde materiaal te kopen.

Net toen ik de weg wilde oversteken om naar de bushalte te gaan veranderde ik van gedachte en besloot te gaan lopen. Ik had ongeveer tweederde van de afstand afgelegd toen ik een vrouw in een rolstoel met zo'n hulpmotortje zag. Zij was geen lid van de kerk, maar ik herkende haar als degenen die namens een groep bejaarden van de stad het woord had gedaan toen zij onze wijk bedankten voor het jaarlijkse concert dat wij hun hadden aangeboden. Ik groette haar en in het daarop volgende gesprek, kwam ik erachter dat zij met Kerstmis alleen zou zijn. Dus daarom had ik me die ochtend zo gedrongen gevoeld er op uit te gaan! Ik nodigde haar uit bij ons te komen. Hoewel ik wel verder ging om die versieringen te kopen, waren die nu niet zo belangrijk meer.

Nu ik mij die extra last op de hals had gehaald, sloeg me ineens de schrik om het hart. Wat zou mijn man die geen lid van de kerk is wel zeggen? Naast ons eigen huishoudentje van vier, hadden we al zes familieleden uitgenodigd (twee daarvan waren al wat bejaard en twee ervan waren kinderen). Hoe zouden die dat allemaal wel vinden?

Mijn man vond het aanvankelijk helemaal geen goed idee. Hij wreef me onder de neus dat het kerstfeest een familieaangelegenheid was en deze dame was ons volkomen vreemd. Toch had ik het gevoel dat zij onder inspiratie naar ons was gezonden en daarom ging ik er over vasten en bidden en ik vroeg mijn huisbezoeksters dat ook te willen doen. De volgende dag was er al weer een opgewekte stemming in ons huis en iedereen had zich met de komst van onze bijzondere gast verzoend.

Het was heerlijk haar dit kerstfeest bij ons te hebben. Met haar getuigenis van de Heiland bracht zij zo'n fijne geest in ons huis. Toen zij tot onze familieleden, die geen lid van de kerk zijn, van haar geloof in de wederkomst van Christus getuigde, kon ik daar mijn eigen getuigenis aan toevoegen en meer over het evangelie vertellen dan ik ooit tevoren had kunnen doen.

Onze nieuwe vriendin bleek een ware wegbereidster te zijn geweest. □

Elsie M. Rock is de moeder van vier kinderen; zij is muzikleidster en jeugdwerklerares in de Wijk Mitchum in het graafschap Surrey (Engeland).

Herinneringen aan Beieren

Margaret O. Dayton

Paps voorstel ergerde me een beetje. Al jaren was het traditie in ons gezin om op de avond voor kerstmis op verschillende plaatsen kerstliederen te gaan zingen. We deden dit al sinds de tijd dat ons gezin groot genoeg was om elk van de stemmen door tenminste twee van de gezinsleden te laten zingen; het was onze manier om onze buurt een gezegend kerstfeest toe te wensen. Deze kerstavond wilde pap eigenlijk geen kerstliederen gaan zingen. In plaats daarvan stelde hij voor naar de begraafplaats te gaan.

Wij woonden dat jaar in Beieren, in het zuiden van Duitsland aan de voet van de Alpen. We hadden echt ons best gedaan de taal te leren en ons met de zeden en gewoonten

van die streek vertrouwd te maken. Wij bezochten vaak kleine dorpjes, Beierse gezinnen en verschillende belangwekkende plekjes die meer buiten de gebruikelijke toeristencentra liggen. Daarom was het voorstel om een begraafplaats te bezoeken alleen maar ongewoon omdat het op de avond voor Kerstmis kwam. Gehuld in onze winterjassen en met warme dassen om wandelden wij daar dan dat nauwe slingerende paadje naar de begraafplaats bij het dorpskerkje op.

Hoewel we vaak langs chalets waren gekomen waaraan de dierenstallen waren aangebouwd, leek het deze avond wel of deze huizen extra in de kerstsfeer pasten; zij herinnerden ons aan die eerste kerstnacht toen reizigers met het vee onder één dak sliepen.

Eenmaal bovenaan de heuvel gekomen hoorden we zachte muziek uit het kerkje met haar pittoreske torentje komen. Wij liepen om het kerkje heen naar de kleine begraafplaats die daarachter lag. Hoewel er nog andere gezinnen waren hing er een eerbiedige stilte. Met verwondering sloegen wij dat beeld daar gade.

Op elk graf lag iets dat aan het kerstfeest herinnerde: prachtige kransen, brandende kaarsen, verse bloemen, hele kleine kerstboompjes met lichtjes erin en zelfs kerststalletjes. Wij begrepen toen dat deze dorpingen hun kerstfeest met hun geliefden, die hun in de dood waren voorgegaan, vierden. Hun hart ging in groot verlangen naar deze familieleden uit en daarom brachten zij het kerstfeest naar de begraafplaats.

Met alleen het geluid van de knarrende sneeuw gingen we stilletjes weer weg; we voelden ons bijna als in-

dringers bij deze gewijde familieaangelegenheid.

Het jaar daarop kregen de gebeurtenissen van die kerstavond nog meer betekenis voor me toen we temidden van de winterse schoonheid van de Utahvallei zaten. Paps was het afgelopen jaar gestorven en niemand had er eigenlijk veel zin in om weer de traditionele kerstliederen te gaan zingen; het zat ons allemaal nog te hoog. Daarom liet moeder ons, kinderen, bij elkaar komen en gingen we weer op weg naar de begraafplaats. We namen een Duitse krans met ons mee. Deze keer was ons gezin daar helemaal alleen; er was niemand die onze liederen over Christus' geboorte hoorde toen wij de krans op papa's graf legden. Er was een dikke mist die ons in een mysterieuze stilte hulde en we konden vrijwel niets buiten de omheining van de begraafplaats zien — net alsof de wereld daar op-hield.

Maar och, hoe werd ons aller hart bij deze kerstviering van vreugde vervuld en bedachten wij dat door onze Heiland de wereld meer is dan zij eerst was, dat het leven niet met het begraven van het lichaam eindigt en dat onze geliefde niet alleen is! Daar, terwijl wij op die begraafplaats papa herdachten, vierden wij werkelijk de geboorte van onze Zaligmaker, onze Hoop, onze Verlosser; en de vrede van zijn boodschap was een grote troost in onze eenzaamheid.

Wat ben ik dankbaar voor deze kerstervaringen, voor de prachtige herinneringen die deze mij gelaten hebben en wat is mijn dankbaarheid voor onze Heiland daardoor toegenomen. □

Margaret O. Dayton is moeder van drie kinderen en lid van de wijk Price in Utah (Amerika).

Personen uit
het Boek van Mormon,
die Joseph Smith
heeft
gekend

Robert J. Woodford

Altijd wanneer het gezin van Joseph Smith sr. hun vader naar zijn bril in zijn vestzakje zagen tasten, wisten zij dat het tijd was voor de avondwijding; het was bij hun thuis de gewoonte om elke dag te eindigen met een lied, gebed en het lezen uit de Bijbel. Vader Smith leidde deze bijeenkomsten, las uit de Bijbel en ging voor in gebed. Volgens de moeder van de profeet kregen deze gezinsbijeenkomsten echter, na de eerste bezoeken van Moroni aan de jonge profeet Joseph in september 1823, een uitzonderlijke betekenis. Zij schreef: „Van toen af aan kreeg Joseph steeds aanwijzingen van de Heer en wij riepen elke avond weer de kinderen bij elkaar om naar hem te luisteren terwijl hij ons

daarover vertelde. Ik denk zo dat ons gezin wel de vreemdste aanblik in de wereld moet hebben opgeleverd, zoals we daar in een kring bijeen zaten, vader, moeder, zonen en dochters, allemaal met de grootste aandacht luisterend naar een achttienjarige jongen . . .

Bij onze avondgesprekken gaf Joseph ons soms de grappigste verhalen die je je maar kunt voorstellen. Dan beschreef hij de oude inwoners van dit land, hun kleding, hoe zij reisden en de dieren waarop zij reden; hun steden, gebouwen tot in de kleinste bijzonderheden; de manier waarop zij oorlog voerden en ook hoe zij hun goden aanbaden. En dat deed hij met zulk een ge-

Geïllustreerd door Del Parson

mak, net alsof hij zijn hele leven tussen die mensen had gewoond.”

Joseph gaf deze gedetailleerde beschrijvingen gedurende de vier jaren tussen Moroni's eerste verschijning en het moment dat het hem toegestaan was om de platen mee te nemen. Waar kwamen al deze gegevens vandaan? Jammer genoeg staat er in zijn geschiedenis alleen: „Aan het einde van elk jaar ging ik, zoals mij was geboden, en elke keer trof ik daar dezelfde boodschapper aan en ik ontving bij elk onderhoud onderricht en inlichtingen van hem ten aanzien van wat de Here ging doen, en hoe Zijn koninkrijk in de laatste dagen moest worden bestuurd” (Joseph Smith — Geschiedenis 54).

Ook in zijn latere jaren wijdde hij zelden over de gebeurtenissen in die dagen uit. Er is één zeldzame uitzondering en wel in zijn brief aan John Wentworth:

„Ik kreeg ook het een en ander over de oorspronkelijke bewoners van dit land en waar zij vandaan kwamen te horen en te zien; ik kreeg een korte uiteenzetting omtrent hun herkomst, vooruitgang, beschaving, wetten, regeringsvormen, hun gerechtigheid en ongerechtigheid en hoe Gods zegeningen uiteindelijk aan dit volk werden onttrokken. Ik kreeg ook te horen waar een aantal platen, waar een uittreksel van de verslagen van de oude profeten die in dit land hadden geleefd op was gegraveerd, begraven lagen. De engel verscheen die bewuste nacht drie maal aan mij en vertelde mij steeds hetzelfde. In de ochtenduren van de 22ste september 1827 gaf de engel van de Heer mij de platen, *nadat ik vele malen door Gods engelen was bezocht die mij de majesteit en heerlijkheid van de din-*

gen die in de laatste dagen zouden gebeuren openbaarden” (Times and Seasons van 1 maart 1842; cursivering toegevoegd).

Hieruit zien wij dat de profeet Joseph zijn eerste openbaringen van Moroni verkreeg doch dat hij, voordat hij de platen in handen kreeg, meer openbaringen van vele andere engelen ontving (zie *Journal of Discourses*, deel 14, blz. 140).

Orson Pratt vertelde in later jaren dat deze engelen personen uit het Boek van Mormon waren waar Joseph van aangezicht tot aangezicht mee sprak (zie *Journal of Discourses*, deel 13, blz. 66). Ouderling Pratt vertelde ook dat zij Joseph aanwijzingen kwamen geven over het werk dat hij zou moeten doen en dat Moroni hem „vele instructies” gaf.

Anderen uit Joseph Smiths naaste omgeving voegden hier nog fascinerende details aan toe. Wilford Woodruff zei dat Joseph door „engelen uit de hemel, door de stem van God en door de inspiratie en macht van de Hellige Geest” werd onderwezen” (*Journal of Discourses*, deel 16, blz. 35).

Orson Spencer schreef hoe „op zijn aanraking de oude profeten tot leven” kwamen.

Natuurlijk was Moroni, de sleuteldrager van de herstelling van het Boek van Mormon, in deze voorbereidingstijd de belangrijkste figuur (zie LV 27:5). Hij werkte met de jonge profeet bij tenminste tweeëntwintig bezoeken, hij verscheen hem drie keer in de nacht van 21 op 22 september 1823, éénmaal de volgende dag toen Joseph van het veld naar zijn ouderlijk huis terugliep, later diezelfde dag op de heuvel Cumorah toen Joseph voor het eerst de pla-

ten zag, nog eens driemaal toen Joseph op 22 september van de jaren 1824, 1825 en 1826 naar de heuvel terugging en éénmaal in de zomer van 1827. Zijn vader had Joseph toen op een boodschap uitgestuurd en die avond kwam hij heel laat uitgeput terug en vertelde: „Toen ik langs de heuvel Cumorah, waar de platen liggen, kwam, ontmoette ik de engel en die zei me dat ik mij niet voldoende op het werk van de Heer had toegelegd; dat de tijd was aangebroken dat de verslagen tevoorschijn moesten komen en dat ik wat actiever moest worden en mij meer moest gaan bezighouden met de dingen die God mij geboden had” (Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches of Joseph Smith*, blz. 98—99).

Het tiende bezoek vond op 22 september 1827 plaats bij welke gelegenheid Joseph de platen ontving. De daaropvolgende zomer nam de engel Joseph de platen en de Urim en Thummim af als gevolg van het feit dat ik „de Heer had lastig gevallen door Hem te vragen Martin Harris enkele delen van de geschriften mee te laten nemen, die hij door zijn overtreding was kwijtgeraakt” (*History of the Church*, deel 1, blz. 21—22).

De boodschapper kwam later weer terug (het twaalfde bezoek) om de Urim en Thummim terug te brengen, bij welke gelegenheid Joseph Smith de openbaring in afdeling 3 van de Leer en Verbonden ontving, waarin hij voor zijn slordigheid werd berispt. De engel nam de Urim en Thummim daarna weer mee maar gaf korte tijd later zowel de platen als de Urim en Thummim aan hem terug, zodat het vertaalwerk weer door kon gaan.” (*History of the Church*, deel 1, blz. 23.)

Volgens Lucy Mack Smith vond dit veertiende bezoek op 22 september 1828 plaats.

David Whitmer vertelde Joseph F. Smith en Orson Pratt in 1878 het verhaal over nog drie bezoeken, het vijftiende tot en met zeventiende. Hij reisde met Oliver Cowdery en Joseph Smith naar Fayette in de staat New York om de vertaling af te maken, toen er plotseling een heel aardige oude man naast onze wagen verscheen die ons, terwijl hij zijn gezicht met zijn hand afveegde, begroette met de woorden: 'Goedemorgen, wat is het warm.' Wij beantwoordden zijn groet en op een seintje van Joseph nodigde ik hem uit met ons mee te rijden als hij soms dezelfde kant op moest. Maar hij zei heel vriendelijk: 'Nee, ik ga naar Cumorah.' Die naam was een nieuwtje voor me; ik wist niet wat Cumorah betekende. We keken hem en elkaar aan en toen ik Joseph eens onderzoekend aankeek, was de oude man ineens verdwenen en ik zag hem nooit meer terug.

Joseph F. Smith: Kon je zien hoe hij er uitzag?

David Whitmer: Dat zou ik wel denken. Hij was . . . ongeveer een meter vijftig lang . . . hij had een bruin wollen pak aan, zijn haar en baard waren helemaal wit. Ik herinner me ook dat hij een soort rugzak op zijn rug droeg, waar iets dat op een boek leek inzat. Het was de boodschapper met de platen die hij vlak voor ons vertrek uit Harmony van Joseph had overgenomen. Kort na onze thuiskomst zag ik iets dat mij op het idee bracht dat de platen in mijn vaders schuur waren verborgen. Ik vroeg Joseph ronduit of dit zo was en hij vertelde mij dat dit inderdaad zo was” (Notulen

van de School der profeten, Salt Lake City, 3 oktober 1883).

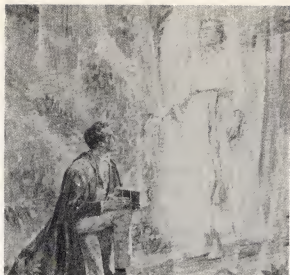
Na het voltooiën van de vertaling gaf Joseph de platen aan de engel terug, die ze wat later aan Joseph, Oliver Cowdery en David Whitmer liet zien en weer later diezelfde dag aan Martin Harris en Joseph Smith.

De twee laatste bezoeken waar melding van wordt gemaakt vonden plaats toen Joseph de platen van de engel ontving, ze de acht getuigen liet zien en daarna teruggaf. Tweeëntwintig bezoeken die ons bekend zijn!

Naast Moroni verscheen de Heiland, wiens verschijnen aan de Nephieten het belangrijkste gebeuren in het boek is, zelf aan Joseph in dat eerste visioen, toen de openbaring in Afdeling 76 werd gegeven en in de tempel te Kirtland (Joseph Smith — Geschiedenis 2:17; Leer en Verbonden 76:19-24; 110:1-10).

Naast deze bezoeken maken de vroegste geschiedschrijvers van de kerk nog melding van andere bezoeken door de Zaligmaker. Zebedeus Coltrin vertelde bijvoorbeeld, toen hij de school der profeten in de Ring Salt Lake, waar onder meer president John Taylor en andere algemene autoriteiten toe behoorden, toesprak dat de Heiland twee of drie weken na de organisatie van de eerste school der profeten te Kirtland in de staat Ohio in een vergadering was verschenen. Hij liep zonder iets te zeggen door de kamers en Joseph Smith zei van de heilige Bezoeker: „Dat is Jezus, Gods Zoon, onze oudste Broeder.”

In verband met het uitgeven van het boek verschenen er nog verscheidene andere personen uit het Boek van Mormon. Parley P. Pratt zei bijvoorbeeld: „Dat boek kwam in de wereld door die

Schilderij van Kenneth Riley

jongeman en door de bediening die hij van vele heilige engelen ontving” (*Journal of Discourses*, deel 9, blz. 212).

Aldus werd Joseph Smith klaarblijkelijk geholpen door de bediening van engelen die in hun sterfelijk leven Nephieten waren geweest.

Ouderling George Q. Cannon zei dat twee van deze engelen waarschijnlijk Alma en Nephi zijn geweest (*Journal of Discourses*, deel 13, blz. 47).

Ouderling Cannon zei dat Joseph voortdurend door engelen werd bezocht; hieronder waren Moroni en de leiders van de verschillende bedelingen, opdat het brein van Joseph Smith „volledig zou overlopen van een kennis van de dingen Gods en dat hij de grote en heilige, roeping die God hem had gegeven, goed zou begrijpen” (*Journal of Discourses*, deel 23, blz. 362).

John Taylor voegde daar nog aan toe:

„Door boodschappen uit de hemel leerde hij (Joseph Smith) bij tijd en wijle omtrent de grote gebeurtenissen die in de laatste dagen zouden plaatsgrijpen. Hij begreep de dingen die gebeurd waren en had een heel goed begrip van de

verschillende bedelingen en de bedoeling van deze bedelingen. Hij had niet alleen de beginselen daarvan ontrafeld, maar stond ook in direct contact met de mannen die aan het hoofd van die bedelingen stonden en van een aantal daarvan, die daartoe een speciale opdracht van de Almachtige hadden ontvangen, ontving hij gezag en sleutels, priesterschap en macht om de grote oogmerken van de Heer in de laatste dagen uit te voeren" (*Journal of Discourses*, deel 20, blz. 174—175).

Ouderling John Taylor stelde vast dat „Mormon, Moroni, Nephi en andere oude profeten die vroeger in dit land hebben geleefd" eveneens tot de bezoekers hadden behoord (*Journal of Discourses*, deel 17, blz. 374).

In een toespraak, die hij in 1879 in Ephraim in de staat Utah gaf, vertelde ouderling Taylor dat de twaalf Nephitische apostelen ook bij Joseph waren geweest.

Door de beginselen waarover hij beschikte stond hij in contact met de Heer, en niet alleen met de Heer, maar ook met de oude apostelen en profeten; met mannen als Abraham, Isaak, Jakob, Noach, Adam, Set, Henoch en Jezus en de Vader en de apostelen die in dit land zowel als in Azië hadden geleefd. Hij stond met deze mannen op dezelfde voet als wij met elkaar" (*Journal of Discourses*, deel 21, blz. 94).

In een latere toespraak in de Veertiende Wijk in Salt Lake City voegde ouderling Taylor daar nog aan toe:

„De engel Moroni was tot hem gekomen en had hem het Boek van Mormon geopenbaard . . . Daarna was Nephi gekomen, een van de oude profeten die in dit land had geleefd en die zeer betrokken was geweest bij het welzijn van

het volk waar hij in die dagen tussen gewoond had . . .

En wat was dus nu logischer dan dat juist Mormon en Nephi en sommige andere profeten, die onder invloed van ditzelfde evangelie het volk in dit land hadden bediend, weer als zijn vertegenwoordigers optraden?" (*Journal of Discourses*, deel 21, blz. 161, 163.)

Ouderling Orson Pratt getuigde in een persoonlijke brief aan John Christensen in Brigham City:

„De profeet werd vaak bezocht door Nephi, Moroni, Petrus, Jakobus, Johannes (de geliefde), Johannes (de dooper), Elia, Mozes, de drie Nephieten enz. enz."

Laten we ons niet vergissen. De profetische zending van Joseph Smith en de vertaling van het Boek van Mormon waren gebeurtenissen waar vele gerechtigten eeuwenlang op hebben gewacht en voor hebben gebeden. Gedurende deze zeer bijzondere gebeurtenissen was de ongeziene wereld heel dichtbij. Uit deze bezoeken om de jonge profeet instructies en inspiratie te geven, waar hijzelf en zijn collega's daarna slechts met de meest eerbiedige terughoudendheid over spraken, blijkt wel dat hij een ziener zonder weerga in deze bedeling is geweest. William Taylor, een broer van president John Taylor, brengt deze grote gave van de profeet een passende hulde met zijn woorden:

„Het leek alsof hij met iedereen in de geestenwereld aan de andere zijde op dezelfde voet stond als met ons hier."

□

Robert J. Woodford is leraar aan het HLD „Institute of Religion" aan de University of Utah en hogeraadslid in de Ring Salt Lake Winder West.

DE VERGETEN SABBAT

Janalee Gale

Vandaag is het één van die dagen waarop het opstaan niets minder dan een beproeving is. Zes uur is gewoonweg te vroeg voor een zinnig mens om op te staan. Zelfs de vogels zijn nog niet wakker! Bovendien is het zondag — een dag waarop ik van mijn arbeid zou moeten rusten. Maar ik moet aan het werk en het behoeft geen betoog dat me dat helemaal niets aanlokt. Maar ik ga wel, met tegenzin. Laat me alleen maar nog tien minuten liggen.

Ik heet Jana en zo was ik op die bewuste zondagmorgen. Hoewel ik veel van mijn werk als verpleegkundige in het HLD ziekenhuis in Salt Lake City houd, had ik die morgen gewoon geen zin om daar naar toe te gaan.

Ik kwam het ziekenhuis om vijf over zeven binnen; ik had er eigenlijk om zeven uur precies moeten zijn. Toen ik op de klok in de gang zag hoe laat het was raakte ik in paniek; ik drukte enige malen op de liftknop om alleen maar tot de ontdekking te komen dat de lift bij de

vijfde etage was en niet naar beneden kwam. Ik had geen tijd te verliezen. Ik holde de trappen op. Eenmaal boven was ik totaal leeg — ik stond te hijgen en te puffen en mijn hart bonkte uit protest tegen deze plotselinge inspanning. Het was een troost te weten dat ik in een ziekenhuis was en dat er wel iemand was om me te helpen wanneer ik een hartaanval zou krijgen.

Ik liep de gang door en kwam voorbij de secretaresse die, van haar werk opkijkend, heel onbewogen zei: „Ze zijn zonder jou begonnen.” Ik maakte een grimas en struikelde de dienstkamer binnen waar alle andere verpleegkundigen bijeen waren om de daginstructies te ontvangen.

In deze vergadering kreeg ik verschillende patiënten met bijzondere problemen en behoeften aangewezen. Ik moest patiënten in bad stoppen, bedden verschoneren, controle-apparatuur in de gaten houden, temperatuur nemen, eten rondbrengen, medische

Geïllustreerd door Richard Brown

kaarten bijwerken, medicijnen toedienen, verbanden verschonen, pijnlijke spieren wrijven en op de koop toe ook nog aardig voor de doktoren zijn. Ongelukkigerwijs zou dit allemaal niet vanzelf gaan. Er zat niet veel anders op dan maar met dat werk te beginnen. Temidden van die drukte klonk plotseling een stem uit de luidspreker in de gang: „Patiënten die naar de kerk willen kunnen zich bij hun verpleegkundige opgeven.” Oh ja, dat was ik bijna vergeten; het was zondag. Ik vroeg mijn patiënten of zij de korte dienst wilden bijwonen. Niemand scheen belangstelling te hebben; de meesten waren te ziek of te moe. Zo voelde ik me nu ook. Slechts één vrouwtje, mevrouw Whitmer, een patiënt met zware reumatiek en beenkanker, zei heel rustig ja op mijn vraag. Dit aan het bed gekluisterde lieve vrouwtje, dat bij elke beweging of aanraking erg veel pijn leed, wilde de dienst bijwonen.

Ik liet de broeders die de dienst leid-

den weten dat mevrouw Whitmer in haar bed naar de kerk gereden moest worden. Daarna maakte ik haar haastig klaar voor haar ritje, ik kamde haar haren, waste haar gezicht en verschoonde haar lakens en stak haar in een schone pyjama. Bij iedere beweging vertrok zij haar gezicht van de pijn maar zij liet geen enkele klacht over haar lippen komen. Ik was nog maar net met haar klaar toen de broeders haar al kwamen halen en daar ging ze dan. Ik ging meteen, zonder verder op haar te letten, met de andere patiënten door.

Zo ging de dag verder voorbij en eindelijk was al het werk gedaan. Ik kon gaan uitrusten! Voordat ik van de wacht afging controleerde ik alle patiënten die ik onder mijn hoede had gehad nog een keer. Mevrouw Whitmer was natuurlijk al lang van de kerk terug en lag er heel rustig bij; de anderen ook, de hemel zij dank. Net zo vlug als ik die morgen naar mijn werk was gehold, haastte ik mij, aan het eind van

weer een werkdag, naar mijn kamers terug.

Een paar dagen later had ik avonddienst; juist toen ik bijna klaar was lichtte het lampje van kamer 4 op. Ik dacht toen: „Waarom roepen ze me nu altijd wanneer ik op het punt sta om naar huis te gaan?” Maar toch vond ik het niet zo erg. Ik liep door de donkere gang naar het bed van de betrokken patiënt. Het bleek mevrouw Whitmer te zijn.

„Jana?” vroeg ze en ik antwoordde: „Ja.”

Zij pakte stilletjes mijn hand en met een bevend stemmetje zei ze zachtjes: „Ik wilde je alleen maar bedanken voor je hulp zodat ik zondag naar de kerk kon gaan. Doordat ik zo ziek was, was ik al een hele tijd niet geweest en je kunt je niet voorstellen wat het die dag voor mij betekende om te kunnen gaan. Toen ik van het avondmaal nam . . .” er viel een lange stilte voor ze met trillende stem vervolgde: „Ik voelde de Geest van God en ik wist zo zeker dat Christus mijn

Verlosser is.” En toen begon zij te huilen. Ik merkte dat mij ook de tranen over de wangen liepen. Dit prachtige vrouwtje was, ondanks haar zwakte, sterker dan ik ooit geweest was. Zij had een heel sterk getuigenis. Onwillekeurig dacht ik terug aan de vele keren dat ik alleen uit gewoonte naar de kerk was gegaan, hoe ik dan zonder de geest er van te voelen, van het brood en het water nam. Ik dacht ook aan die zondag terug toen ik mevrouw Whitmer voor de kerk had klaargemaakt en hoe haastig ik dat gedaan had, net alsof het een last voor me was geweest. Dat gevoel mocht ik nooit meer krijgen. Die avond huilden we samen, niet meer dan een paar minuten, maar het was lang genoeg om ons diepste innerlijk met elkaar te delen. Wij spraken geen woord meer, dat was ook niet nodig. Onze tranen en onze handdruk zeiden genoeg. □

De „houten” van Ezechiël

Keith H. Meservy

*G. Contenau, Manuel d'Archeologie
Orientale 4 (Paris Picard) 2215,
figuur 1244, gebruikt met
toestemming.*

Hele zendelingengeslachten hebben de volgende tekst aangehaald:

„Gij mensenkind, neem een stuk hout en schrijf daarop: voor Juda en de Israëlieten die daarbij behoren; neem dan een ander stuk hout en schrijf daarop: voor Jozef — het stuk hout van Efraïm — en het gehele huis Israëls dat daarbij behoort; voeg ze dan aan elkander tot één stuk hout, zodat zij in uw hand tot één worden” (Ezechiël 37:16-17).

Voor een heilige der laatste dagen betekent deze tekst dat Ezechiël wist dat, als hulpmiddel voor de Heer bij de herstelling van Israël in de laatste dagen, het hout van Jozef, het Boek van Mormon, en het hout van Juda, de Bijbel, tezamen zouden worden gebracht. Het is waar dat schrijftuurexperts binnen de kerk het tot dusverre niet eens hebben kunnen worden over de vraag wat voor woord „hout” Ezechiël eigenlijk bedoelde, een rekenlat, een rol of een sfat (scepter). Dat neemt niet weg

dat de kerk, aan de hand van de tekst in Leer en Verbonden 27:5, ervan overtuigd is dat elk stuk hout een boek met heilige schrift voorstelt.

Deze uitleg is echter niet onaangevochten gebleven. Bijbelgeleerden buiten de kerk houden vol dat de traditionele christelijke interpretatie van het woord „hout” als een stang of een staf beter past bij wat Ezechiël zegt. Zij wijzen erop dat direct na de profetie over de stukken hout de Heer zegt: „Zie, Ik haal de Israëlieten weg uit de volken naar wier gebied zij gegaan zijn . . . en hen naar hun land brengen en . . . hen tot één volk maken . . . en één koning zal over hen allen koning zijn; niet langer zullen zij twee volken zijn en niet langer verdeeld in twee koninkrijken” (Ezechiël 37:21-22). Hieruit concluderen zij dat het bijeen brengen van deze twee stam-scepters heel duidelijk de hereniging van deze twee verdeelde stammen symboliseert.

De interpretatie van de profeet Jo-

Het basreliëf laat een man zien die enige houten tabletten in de vorm van een boek draagt. Wat enigszins op de „ruggegraat” van de „boeken” lijkt zijn in feite de scharnieren van de tabletten. (Stèle van Barrekub, foto met toestemming van het Staatsmuseum te Berlijn.)

seph Smith leek wel zo vreemd en de tekst uit zijn verband te halen dat critici het HLD gebruik hiervan tekstverdraaiing hebben genoemd, met andere woorden, iets willen bewijzen door een tekst uit zijn verband te halen.

In verband met dit soort kritiek bevestigde ouderling Harold B. Lee in 1968 nogmaals het standpunt van de kerk toen hij op de Brigham Young University een groep instituuts- en seminarieleerkrachten toesprak: „Naar wij gehoord hebben leren sommigen dat het hout van Jozef niet op het Boek van Mormon slaat en dat de vijfde afdeling van de Leer en Verbonden waarin staat dat dit wel zo is, niet letterlijk genomen moet worden. God verhoedde dat wie van u, leerkrachten, ook een dergelijke leerstelling ooit verkondigt of een dergelijke bewering onaangevochten laat, want u heeft een kennis en getuigenis van de waarheid.” („Viewpoint of a Giant,” BYU, 18 juli 1968, blz. 6.)

Recente opwindende ontdekkingen bevestigen nu de juistheid van Joseph Smiths interpretatie op een manier, die in 1830 nog niet mogelijk was. Maar laten we eerst eens naar enkele taalaspecten kijken voordat we deze nieu-

we ontdekkingen bespreken. Het Hebreeuwse woord dat hier in Ezechiël wordt gebruikt is „etz”, wat in beginsel *hout* betekent. Het woord *etz* komt ongeveer 300 maal in de Hebreeuwse tekst (van het Oude Testament) voor.

Wanneer we de Griekse septuagint eens in beschouwing nemen, die in de derde eeuw voor Christus door joden, voor joods gebruik was vertaald, dan zien we dat het woord *etz* 249 maal als hout (ksylon) en maar 15 maal als *boom* (dendron) werd vertaald. Deze vertalers kenden Hebreeuws en voelden hun moedertaal goed aan. Het is duidelijk dat naar hun gevoel het woord *etz* in de eerste plaats *hout* betekende. Daarom is het dus dubbel verrassend te zien dat deze septuagintvertalers in dit bewuste hoofdstuk 37 *niet* het woord *hout* gebruikten. Inplaats daarvan gebruiken zij het woord *staaf* of *stang* (*rabdos*). Nog merkwaardiger is het feit dat dit de *enige* keer in de gehele Griekse Bijbel is waar het woord *etz* met het woord *rabdos* werd vertaald.

Waarom deden zij dat? Het antwoord op deze vraag is van uitzonderlijk groot belang, omdat het gros van onze hedendaagse schrijftuexperts

Houten tabletten met opstaande randen, gevonden in een ongebruikte put in Irak. (Foto van Keith H. Meservy, Brits museum te Londen.)

voor een goed begrip van deze tekst van deze unieke vertaling afhangen.

Geleerden kwamen met de hypothese aandragen dat de vertaler was beïnvloed door het verhaal in Numeri 17:2-3, waar staat dat de Heer elke stamvorst opdracht gaf zijn naam op zijn staf (*rabdos*) te schrijven en deze 's nachts in de tabernakel te laten. Het verband met de naam van de stam is duidelijk. En tenslotte staat daar aan het eind van hoofdstuk 37 in Ezechiël die profetie over de hereniging van de koninkrijken. De enige steek die er aan deze verklaring los zit is het feit dat het woord dat in Numeri met het woord *staf* werd vertaald niet *etz*, maar *matteh* is. Het woord *matteh* is een volkomen zuiver Hebreeuws woord dat letterlijk *staf* of *stok* betekent. Als Ezechiël werkelijk dat woord bedoelde, waarom gebruikte hij dan ook niet het woord *matteh*?

In het licht van deze achtergrond krijgen de archeologische en taalkundige ontdekkingen in Irak een nieuwe betekenis.

Het hedendaagse Irak omvat bijna geheel Mesopotamië, de bakermat van de oude Assyrische en Babylonische koninkrijken. In 593 v. Chr. woonde

Ezechiël in ballingschap in Babylon, te midden van de vele door Nebukadnessar daarheen gevoerde joden, toen hij tot profeet werd geroepen. Wanneer hij daar door de straten liep zag hij ongetwijfeld hoe die typische schrijvers hun wigvormige pen in de vochtige kleitabletten drukten en zo die geschriften maakten die wij nu als *spijkerschrift* kennen. Maar hedendaagse geleerden weten nu dat er in Mesopotamië ook een ander soort verslagen werd gemaakt: op papyrusrollen, perkament en op houten tabletten. Hoewel alleen de kleitabletten de eeuwen overleefd hebben, worden daarop vele verwijzingen naar deze andere soorten van geschriften gevonden.

De hedendaagse archeologen wisten van het bestaan van papyrus en perkament, maar wat waren deze houten tabletten? Hoe kregen ze dat spijkerschrift op hout? De geleerden namen maar aan dat de Mesopotamiërs de spijkerschrifttekens op het hout geschilderd moesten hebben.

Deze conclusie werd echter een paar jaar geleden weer losgelaten toen San Nicolo in de archieven van de Eanna-tempel in Uruk in Zuid-Babyl-

Op deze schrijftabletten — „houten” — zit nog een beetje van de vulling met bijenwas en arseensulfaat. Het arseen hield de was kneedbaar en gaf het de heldere gele kleur. (Reconstructie van schrijftabletten uit Mesopotamië, foto van Keith H. Meservy, Brits museum te Londen.)

nië twee kleitabletten ontdekte, één uit 596 v. Chr. en de andere uit 582 v. Chr.

De schrijvers daarvan hadden het beiden over het halen van bijenwas (en nog een andere substantie die San Nicolo onbekend was) uit het tempelmagazijn om hun houten tabletten mee op te vullen. Opvullen? San Nicolo herinnerde zich dat de Romeinen en Grieken houten wastabletten maakten om op te schrijven; zij maakten die van houten borden waarvan het bovenvlak een eindje onder de rand was weggesneden zodat daar, binnen de opstaande randen, een dun laagje was op kon worden gesmeerd. De schrijvers schreven dan in de was. De opstaande randen beschermden de beschreven oppervlakken wanneer de tabletten op elkaar werden gelegd. Zouden de Babyloniërs dat ook gedaan hebben? San Nicolo realiseerde zich dat het in spijkerschrift schrijven op was op dezelfde manier zou moeten zijn gegaan als op klei, terwijl het schilderen op een houten tablet heel iets anders moest zijn geweest. Hij kwam tot de conclusie dat het Babylonische houten schrijftablet met een waslaag bedekt moest zijn geweest en hij publiceerde in 1948 zijn bevindingen

voor de wetenschappelijke wereld. Volgens zijn theorie was de grote kwetsbaarheid van deze wastabletten er de oorzaak van dat er nooit één was teruggevonden. Maar vijf jaar later bevestigde een ontdekking in het gebied van het oude Assyrië, tot grote verbazing van de betrokken archeologen, deze theorie letterlijk.

Deze ontdekking werd bij opgravingen onder leiding van de archeoloog Max Mallowen gedaan in een modderlaag in een diepe put in Nimrud, een plaats die in de Bijbel Kalach genoemd wordt. Het eerste wat gevonden werd was een plat, gebroken ivoren bord van 15 x 15 centimeter en 12 centimeter dik. Tegen het eind van de dag vonden de werklieden ook de andere helft van dit bord. Toen zij met hun werk klaar waren hadden zij twee volledige samengestelde tabletten gevonden, één van ivoor en één van notenhout, elk bestaande uit zestien borden. De borden van beide tabletten hadden allemaal dezelfde afmetingen:

33 x 15,2 x 12 cm. Het bovenvlak van al deze borden was tot 2,5 cm onder de rand weggesneden waardoor ze allemaal rondom een rand hadden die 12

Nog een voorbeeld van het toenmalig gebruik van gescharnierde schrijfborden. (Foto van Keith H. Meservy, Brits museum te Londen.)

centimeter breed was. Door het verzinken van deze bovenzijden was een soort kom ontstaan die met was was gevuld, waarvan enkele heel dunne restjes nog op de borden of in de modder werden teruggevonden. Het meeste van het schrift was door de modder uitgeveegd, maar het bewijs was evengoed daar en op één stukje stond zelfs nog leesbaar spijkerschrift.

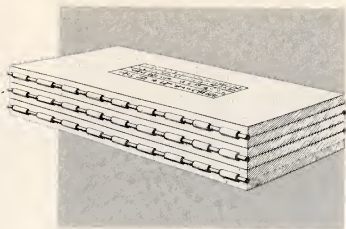
Op de deksels, die aan de buitenkant niet met was waren gevuld, zaten aan beide zijden sporen van scharnieren waardoor het duidelijk werd dat alle zestien borden van elk tablet als een soort Japans vouwscherm aan elkaar hadden gezeten. Het gehele werk zat er als zulk een uitgebreid verslag uit dat Malloven zijn ontdekking als het oudst bekende voorbeeld van een boek kon publiceren.

Door een laboratoriumonderzoek werden nog meer details over de vuling bekend. Deze bestond uit één deel arseensulfaat op vier delen was. Het arseensulfaat moet de andere substantie zijn geweest waarover San Nicolo op de door hem gevonden kleitabletten had gelezen en niet kon thuisbrengen. Het werd gebruikt om de was

goed kneedbaar te houden zodat er duidelijke graveringen in konden worden gemaakt en het maakte het wasoppervlak ook helder geel. Het kleine duidelijke schrift dat op dat ene stukje was bewaard is gebleven was zo compact, dat op de dertig beschreven oppervlakken zeker ongeveer 7500 schriftregels gestaan kunnen hebben.

Op het deksel van één van de houten boeken staat de inscriptie: „Het paleis van Sargon, koning der wereld, koning van Assyrië. Hij liet de tekst die met de woorden *Enuma Anu Enlil* begint op een ivoren tablet graveren en in zijn paleis te Dur-Sharrukin plaatsen.” Nadat Sargon in 705 v. Chr. was overleden werd het paleis geplunderd en de borden uit elkaar getrokken, waarbij het waarschijnlijk om de scharnieren ging, die mogelijk van goud waren gemaakt, waarna de „waardeloze” borden in de put waren gegooid.

Deze ontdekking bevestigde San Nicolo's theorie. Het was de wetenschap, uit spijkerschriftverwijzingen naar *is le'u*, bekend dat reeds rond 1700 v. Chr. in het oude Babylonische koninkrijk houten tabletten werden gebruikt. En duizend jaren later werden ze

Schematische voorstelling van schrijfborden met scharnieren zoals zij er uit zouden zien wanneer zij gesloten waren, (M. E. L. Mallowan, *Nimrud and Its Remains* — (Londen: Collins) 153, gebruikt met toestemming van de British School of Archeology, Irak.)

ook in Assyrië gebruikt voor het vastleggen van godsdienstige teksten, rituelen, verslagen, koninklijke opdrachten, voor het registreren van persoonsnamen, van details van landgoederen, het maken van scheepscognossementen en voor het opstellen van een lijst van uitgegeven olie.

Toen men er éénmaal achter was wat deze tabletten waren, merkten de wetenschapsmensen dat op de Assyrische „bas reliëfs” duidelijke bewijzen van hun gebruik te vinden zijn. Zij bleken ook op de ongeveer even oude monumenten van de Armeniërs in het noorden van Mesopotamië voor te komen. Er zijn geen voorbeelden van hun gebruik door de Hettieten bekend, doch San Nicolo merkte op dat de Hettieten, die ook het spijkerschrift gebruikten, melding maakten van het feit, dat zij sommige van hun verslagen op hout neerschreven en dat zij voor de schrijver die dat deed een speciale naam hadden.

Geleerden van de klassieke wetenschap wisten al lang dat de Grieken en Romeinen wastabletten gebruikten. Zacharias schreef de naam van zijn zoon, Johannes de dooper, op zo'n ta-

blet (Lucas 1:63). Zij werden in Europa tot tenminste in de veertiende eeuw A.D. gebruikt.

Kortom, wastabletten werden duizenden jaren lang en in vele landen vrij algemeen voor het schrijven gebruikt, van ongeveer 1700 v. Chr. tot ongeveer 1400 A.D.

Maar wat heeft dat alles nu met die tekst in Ezechiël te maken? Wel, iedereen die hier iets mee te maken heeft is het er over eens dat welke interpretatie van deze tekst ook, moet overeenstemmen met wat wij van de taal afweten en ook moet passen in wat wij van het verband van de profetie weten; het is immers het verband dat bepaalt wat de betekenis is.

De samenhang van Ezechiëls woorden ligt in de Babylonische wereld met haar zeden en gewoonten; zijn taal is het Hebreeuws, een zustertaal van het Babylonisch. Het Babylonische *is* is verwant aan het Hebreeuwse *etz*, welke woorden beide *hout* betekenen. Het feit dat het ivoren tablet in de Akkadische tekst een *is le'u* van *shin piri* gemaakt — een „houten tablet van ivoor gemaakt” wordt genoemd, wat in absurde tegenspraak met elkaar lijkt te

ZHV- vriendschapsdag

Zaterdag 24 september vierde de zustershulpvereniging van de ring Utrecht Nederland haar jaarlijkse vriendschapsdag in de kerk te Rotterdam-Noord. Zoals gebruikelijk stonden als eerste punten zang en een korte toespraak van Zr. van Driel Kluit, ZHV-presidente van de ring en president Looy, lid van het ringpresidium, op het programma. De gemeente Zeist zorgde voor een tweede muzikale noot door de ZHV-lessen te bezingen. Aanvankelijk zongen de zusters aarzelend mee; later kwamen echter de tongen los.

Als thema had het bestuur dit jaar de pionierstijd gekozen. De zusters hadden zich dan ook in passende kledij gestoken en de lange rokken wervelden door de zaal. Zuster Rosbergen, secretaresse, had het idee geopperd gebeurtenissen uit de kerkgeschiedenis uit te laten beelden door de zusters. Iedere wijk had van haar de opdracht gekregen naar eigen

Rotterdam-Zuid.

Zeist.

Schiedam-Vlaardingen.

Gouda.

Dordrecht.

Arnhem.

Utrecht.

Rotterdam-Noord.

Zeist.

Nijmegen.

Eindhoven.

idee een toegewezen stukje geschiedenis in beeld te brengen. Alle wijken hadden ijverig hun talenten ontplooid en het resultaat was een bonte vertoning van droevige en vrolijke episodens uit de pionierstijd; de verjaging uit Nauvoo, de trek naar de Zoutvallei en ontmoetingen met Indianen en pelsjagers passeerden de revue. Soms bracht een scene hilariteit teweeg; een Indiaans opperhoofd bijvoorbeeld verried zijn mormoonse achtergrond door de verkeerde kant van de vredespijp in zijn mond te steken.

De toneelstukjes vielen goed in de smaak, mede door de gezellige manier waarop zuster Engelbert de sketches aan elkaar praatte.

Een lunch sloot de dag af. Over een dampende kop soep naar oud pioniersrecept konden de zusters napraten over een geslaagde vriendschapsdag.

Lenneke Berkhout, Zeist.

De leden helpen de zendelingen

Zuster Houtman en ik hebben de afgelopen week een goede tijd gehad, die zeker z'n vruchten zal afwerpen... In die week waren wij ook in de gelegenheid met enkele leden langs de deuren te gaan. Wij ervoeren dit als een groot voorrecht. Zij deden erg hun best en waren voor ons een groot voorbeeld. Ik heb veel van ze geleerd, in het bijzonder van de wijze waarop zij de mensen aan de deur benaderden.

(Zuster Kamele Bates, Leeuwarden).

Het gaat fantastisch! We hebben een heel goed gezin gevonden en hadden een goede onderwijservaring met een lid - de voormalige gemeentepresident. Zoals die man in nederigheid en met grote liefde onderwees, dat was gewoon geweldig. Ik heb er veel van geleerd.

(Ouderling David Derksen, St. Niklaas)

Zuster Luyts gaat het evangelie meer en meer begrijpen, ze zal een stevig fundament hebben als ze straks gedoopt wordt. Vorige week onderwezen wij haar samen met een lid - en het resultaat was ernaar! De leden hebben geen taalbarrière te overwinnen. Daarom weten zij de dingen op een duidelijke manier onder woorden te brengen.

(Ouderling Todd VanDerHoff,
Turnhout).

Ik heb afgelopen dinsdagavond samen met broeder Koens mensen onderwezen. We hadden een afspraak met een echtpaar dat op het radioprogramma

gereageerd had. Het ging bijzonder goed. Broeder Koens was na afloop reuze enthousiast! Hij vertelde mij dat het zendingswerk hem veel vreugde schenkt en dat hij vol verlangen uitkijkt naar onze volgende afspraak, die aanstaande zondag plaatsvindt. Ons gesprek met het echtpaar was een van die gesprekken waarin, mede dankzij de inbreng van de leden, alles gewoon perfect verliep.

Wij kijken echt uit naar aanstaande zondag. De gemeente heeft ons gevraagd een presentatie over zendingswerk te verzorgen in de zondagsschoolles. We zullen het in deze presentatie, die twintig minuten zal duren, voornamelijk over de dagtaak van een zending hebben. We zullen vertellen over enkele ervaringen van het zendingswerk langs de deuren, onze dagindeling, hoe we onderwijzen en het belang van de Geest in ons werk. Zondagavond zullen we een haardvuuravond voor de leden en onderzoekers hebben. Wij vertonen dan de film "Waar Jezus wandelde".

(Ouderling Scott Acton, Groningen).

Zondag hebben we mevrouw Moore voor de derde keer bezocht. Wij waren aangenaam verrast dat zij een vriendin had uitgenodigd. Wij werden vergezeld door broeder van der Horst, een ringzending. En dat kwam goed van pas; wij onderwezen in twee talen, in het Nederlands aan de vriendin van mevrouw Moore en in het Engels aan mevrouw Moore zelf, die maar heel weinig Nederlands spreekt. Het was goed dat broeder

van der Horst in de buurt was, hij heeft ons enorm geholpen. Hij spreekt zowel Nederlands als Engels en weet bijzonder goede voorbeelden met betrekking tot het waarom van de herstelling van het evangelie aan te halen. Zulke leden zijn van grote steun voor ons. De leden in Bussum zijn geweldig; ze zijn altijd bereid een helpende hand te bieden.

(Ouderling Richard Clark, Hilversum).

Het was een hele goede week. Het aantal serieuze onderzoekers is de afgelopen weken verdrievoudigd. Ten overvloede: het zijn de gemeenteleden die hiervoor verantwoordelijk zijn.

Broede Verhenne, die invalide is en dientengevolge aan een rolstoel gekluisterd is, heeft voor ons twee afspraken gemaakt met gezinnen waarvan de vader hetzelfde lot deelt. Het zijn ge-

weldige gezinnen. En als klap op de vuurpijl werden wij diezelfde week opgezocht door een gezin dat ons te kennen gaf dat het door ons onderwezen wilde worden. Het gezin woont vlak om de hoek bij ons en heeft nu twee gesprekken gehad. Ik heb nog nooit zulke goede onderzoekers gehad.

(Ouderling Jeff Lamb, Kortrijk).

De bisschop van onze wijk nodigde ons uit voor een maaltijd samen met een van zijn vrienden, die geïnteresseerd is in het evangelie. Na de maaltijd hebben we "'s Mensen zoeken naar geluk'" getoond en hadden na afloop een goed gesprek.

Hij heeft toegezegd alle gesprekken te volgen - en dat gebeurt dan telkens bij de bisschop thuis! En zo hoort het toch te werken!

(Ouderling James Neves, Arnhem).

Lieve broeders en zusters,

Op 21 oktober ben ik teruggekeerd van mijn zending in het zendingsgebied Frankfurt Duitsland. Ik heb meegewerkt aan de toetreding van zeven leden, waarvan ik er vier mocht dopen. Ik wil tot u getuigen hoe mooi het is de heer als zending te kunnen en te mogen dienen.

Het is heerlijk te ervaren dat de gezegende roeping "een licht in de wereld te zijn een groot voorrecht is".

Na deze roeping te hebben volbracht, wil ik graag mijn getuigenis geven dat Jezus de Christus is en dat Hij zijn evangelie op aarde heeft hersteld. Ik nodig u allen uit de hulp van de zendingen dankbaar en met beide handen aan te grijpen en uw familie, vrienden, colle-

ga's en verdere bekenden met de hulp van de Heilige Geest in contact te brengen met uw zendingen.

Het is mijn gebed in de naam van Jezus Christus dat we als christenstrijders voort mogen gaan en dat de Heer u en uw werk met de zendingen moge zegenen.

Martijn Huffnagel, Zeist.

Mijn droom

Zr. Person Kangas, Vlissingen.

Toen mijn man op 17 maart 1974 overleed, stortte mijn wereld volkomen in en nu nog is het gemis om hem groot.

Ik bleef achter met een dochter van negen jaar en wij waren geen lid van de kerk.

Ik had wel een zus die lid was van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen (toentertijd zo'n twintig jaar).

Op een dag, zo'n jaar na de dood van mijn man, kwam zij mij vragen of zij mijn man mocht laten dopen in de tempel. Ik antwoordde haar: "Als jij daarin gelooft, mag je dat doen van mij."

Het plaatsvervangend werk werd gedaan door mijn zwager, zonder dat ik ooit naar bijzonderheden gevraagd heb. In 1976 ben ik in Vlissingen gaan wonen, en mijn zus en haar familie kwamen een weekend bij mij logeren. Zij vertelde mij, dat zij 's zondags naar de kerk gingen die pas in Vlissingen was en vroeg ons of we mee wilden gaan. Dat hebben we toen gedaan.

In dezelfde week kwamen er twee zendingen aan de deur, die vroegen of zij met mij mochten spreken over hun evangelie. Hoewel ik hun niet weigerde, zei ik wel dat ik nooit mormoon zou worden. Maar na een paar maanden begon mijn getuigenis zich te ontwikkelen.

In die tijd vroeg ik mij steeds af, wat mijn man gedaan had, toen het plaatsvervangende werk voor hem gedaan was.

En hier volgt nu mijn droom.

Ik droomde, dat ik in de huiskamer zat. Mijn man was boven en de radio speelde het lied, zoals ik in die tijd de woorden kende: "Loof, loof de Here, de Almachtige Koning der Heren". Mijn man zong hard mee, maar ik verstond de woorden niet.

Ik was erg verbaasd, en toen ik wakker werd, vertelde ik het aan mijn dochter. Ik vertelde het mijn zus, en zij liet mij in het lofzangenboek de woorden lezen, die hij mogelijk had kunnen zingen.

Het was lofzang 107, waarin staat: "Allen, die zijn gedoopt, loven de Here der Heren".

Het was voor mij een persoonlijke openbaring, die nog eens bevestigd werd in mijn patriarchale zegen, waarin mij werd verteld, dat mijn man het evangelie had aangenomen.

Wat een geweldige Hemelse Vader hebben wij, dat ik in 1978 alsnog een eeuwig huwelijk met mijn man kon sluiten en onze dochter voor tijd en alle eeuwigheid aan ons verzegeld is.

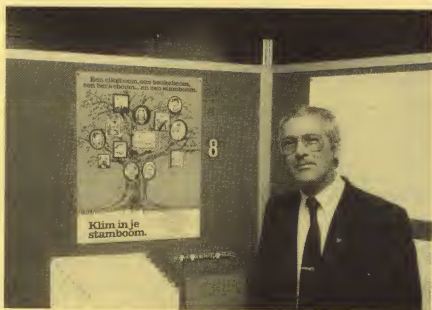
Ik hoop en bid daarom ook, dat ik zoveel vooruitgang mag maken, dat ik het werkelijk zal mogen verdienen om in de morgen van de eerste opstanding voort te komen en dat mijn droom dan werkelijkheid zal worden, namelijk terug te keren naar mijn Hemelse Vader en als gezin bij Hem te wonen.

**Beelden van de
regionale conferentie
op 22 en 23 oktober
te Den Haag**

Het dansen op zaterdagavond.

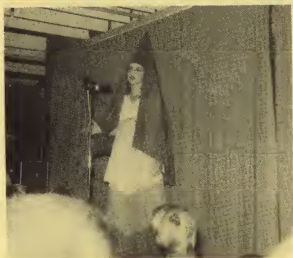

*Broeder Brouwer
bij zijn genealogie.*

roadshow

Gaven van eeuwige waarde

Geïllustreerd door Ted Hemminger

*Kerstboodschap
van het Eerste Presidium
tot alle kinderen in de wereld*

Kerstmis is zeker wel één van de heerlijkste tijden van het jaar. De geboorte van dat heilige Kind was zo iets geweldigs en zo iets bijzonders, dat een engel zijn komst aan de herders,

die 's nachts bij Betlehem hun kudden hoedden, verkondigde.

„En opeens stond een engel des Heren bij hen en de heerlijkheid des Heren omstraalde hen, en zij vreesden met

grote vreze. En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen; U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David. En dit zij u het teken: Gij zult een kind vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe. En plotseling was er bij de engel een grote hemelse legermacht, die God loofde, zeggende: Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens." (Lucas 2:9-14.)

Omdat onze Hemelse Vader zijn Zoon gegeven heeft kunnen alle mensen — uit het verleden, het heden en de toekomst — weer bij Hem, die de Vader van onze geesten is, terugkomen en bij Hem wonen. Maar om dat mogelijk te maken moest Jezus eerst zelf in het vlees naar deze aarde komen om de mensen door zijn voorbeeld te leren goed te leven, en daarna vrijwillig zijn leven geven en op een wonderbaarlijke manier de zonden van alle mensen op zich nemen, zodat wij ook eenmaal kunnen opstaan.

Deze twee geschenken — Jezus' komst in de wereld en zijn zoenoffer en opstanding — maken al het andere voor ons mogelijk, in dit leven en in het hiernamaals.

Denk eens rustig aan je kerstfeest en denk dan speciaal aan een paar geschenken die een eeuwige waarde hebben:

De liefde die onze Hemelse Vader en zijn Zoon Jezus Christus altijd voor je hebben.

De liefde, trouw en zorg die je ouders, broers en zussen je dagelijks laat voelen.

De hoop van leraren en leraressen dat hun lessen hoe je goed kunt leven ook inderdaad vrucht afwerpen.

Het aanvaarden van ware bekering wanneer je iets verkeerd hebt gedaan.

De gelegenheid om geestelijk en verstandelijk net zo te groeien als lichame-lijk.

De mogelijkheid om anderen te dienen en de blijheid die dat geeft.

De vele gebeden van anderen voor je vrede, veiligheid en succes.

Dit zijn het soort geschenken dat we nu en altijd kunnen verkrijgen. Probeer wat attenter en vergevingsgezinder voor anderen te zijn. Leer eens je dankbaarheid te tonen voor je familie, je leraren en leraressen en anderen die iets voor je doen. Weet dan dat jouw vriendelijkheid heel snel op anderen overslaat en een steeds sterker wordende invloed ten goede scheidt. En bid vooral veel en wees blij iets goeds te kunnen doen, ook al zijn er anderen in je omgeving die dat juist niet doen.

Wij geven jullie en allen, die bij jullie zijn, onze liefde, onze zegen en onze oprechte wens dat jullie een heerlijke en gedenkwaardige kersttijd mogen hebben. □

„BROEDER JOSEPH”

De drieëntwintigste december is een gedenkwaardige geboortedatum, want op die dag werd in 1805 de profeet Joseph Smith geboren.

De profeet hield erg veel van kinderen en zij hielden ook erg veel van hem. Vaak nam hij er de tijd voor om een praatje met een kind te maken. Eén jongen herinnerde zich nog hoe de profeet, wanneer de families van hun boerderij naar Kirtland reden om de kerkdiensten bij te wonen, van de ene wagen naar de andere liep om zeker de kinderen te begroeten.

Zij noemden de profeet „Broeder Joseph” en hij had altijd wel een glimlach voor ze over. Op een dag speelden enige kinderen in een huis waar de profeet zich voor een stel goddeloze mannen die hem wilden vermoorden, had verborgen. Toen zij de volwassenen hoorden praten over het gevaar waarin de profeet zich bevond, zei een meisje van zeven: „Ik weet wat we kunnen doen. Wij kunnen bidden en onze Vader in de hemel vragen om broeder Joseph te beschermen.” Een paar minuten later

kwam de profeet langs een slaapkamer en zag net hoe de kinderen neerknielden en hoorde hij hun eenvoudig gebed voor zijn veiligheid. De tranen liepen hem over de wangen. Toen de kinderen weer opstonden zei één van hen: „Nu weet ik dat broeder Joseph niets zal overkomen.”

De profeet ging terug naar de kamer waar zijn oudere vrienden zaten, die waren gekomen om hem 's nachts te bewaken. Hij zei hun dat zij gerust naar huis konden gaan, want hij wist dat het gebed van kinderen altijd verhoord wordt en dat hij die nacht rustig zou kunnen slapen. En dat gebeurde ook!

Het volgende werd door een paar buurkinderen van broeder Joseph geschreven:

De profeet Joseph Smith was onze buurman. Wij woonden naast hem op de hoek van Mainstreet en Parleystreet. Hij kwam ons vaak eventjes opzoeken.

Op een dag waren mijn oudere broer, Wallace, en ik op weg naar school. Het had de vorige dag gere-

gend en het was overal erg modderig, zeker in de straat waaraan het gebouw lag dat we als Josephs stenen magazijntje kenden. Wallace en ik raakten allebei in de modder vast en konden er niet meer uitkomen. En, zoals kinderen dan meestal doen, we begonnen te huilen. Op een gegeven ogenblik keek ik op en zag de dierbare kindervriend, de profeet Joseph, naar ons toekomen. Hij had ons al gauw weer op drogere grond. Toen bukte hij zich en veegde de modder van onze bemoderde schoentjes, daarna haalde hij zijn zakdoek uit zijn zak en veegde onze betraande gezichten af. Hij sprak ons vriendelijk toe en vrolijkte ons op en we waren blij toen hij ons verder naar school liet gaan. Nu begrijpt u wel waarom Wallace en ik zoveel van hem hielden.

Jaren later vertelde mijn man mij hoe broeder Joseph, toen hij (mijn man) nog een kind was, eens bij hun thuis kwam en zijn moeder vroeg of hij één van haar tweelingbaby's mocht lenen. Hij vertelde dat zijn vrouw, Emma, sinds de dood van haar eigen baby erg bedroefd en eenzaam was, en hij dacht dat het haar misschien wel goed zou doen om voor één van de meisjes te zorgen. Elke morgen kwam de profeet de baby halen en bracht haar dan 's avonds weer terug.

Toen op een avond de baby niet op de gebruikelijke tijd thuis was gebracht ging moeder Burgess eens kijken wat er aan de hand was. En daar zat de profeet bij het vuur terwijl hij de baby in zijn armen heen en weer wiegde. Hij had haar een zijden sjaaltje om gedaan en zong haar toe om haar in slaap te krijgen.

Margaret M. Burgess

Ik was veertien toen ik de profeet voor het eerst zag. Ik herkende hem meteen en op dat moment ontving ik mijn getuigenis dat hij werkelijk een profeet van God was, want zo'n gevoel, dat mijn hele wezen doortrilde, had ik nog nooit eerder gehad. Hij werd me niet aangewezen. Ik haalde hem meteen tussen al die andere mannen uit en, zo jong als ik was, wist ik dat ik een profeet van God zag.

Mary Alice Lambert

Ik was veertien jaar toen de profeet bij ons kwam logeren. In die dertien dagen dat hij bij ons was, ging ik meer van hem houden dan van enig ander persoon die ik ooit ontmoet had, mijn ouders daarbij inbegrepen.

John W. Hess

Ik heb de profeet Joseph Smith gekend. Wanneer wij op het schoolplein waren kwam hij vaak langs en maakte een praatje met ons. Hij gaf de meisjes altijd een hand en knikkerde met de jongens. De kinderen waren dol op hem.

Mary Jane Lytle

Ik heb de profeet gekend. Toen ik negen jaar was zat ik op school bij een zekere juffrouw Mitchell in het stenen kantoor van zijn broer Hyrum.

Op een morgen kwam ik langs het huis van de profeet toen hij mij riep en mij vroeg wat voor boek ik op school las. Ik zei: „Het Boek van Mormon.” Dat scheen hij fijn te vinden. Hij nam mij mee naar binnen en gaf mij een Boek van Mormon om op school te gebruiken. Dat was voor mij een bijzonder kostbaar geschenk.

Jesse N. Smith

HET SNEEUWDEK

Dorothy B. Ruby

De smeltende sneeuw glinsterde in de warme lentezon en het water liep als tranen van de ijspegels af toen Liv en Ivar door het raam naar het witte heuvelslandschap keken. Zij konden nog net zien hoe hun skisporen zich van de houten toren tussen de jonge denneboompjes door slingerden. „'t Is net of wij hier alleen in Noorwegen wonen,” zei Ivar plechtig.

„Als je zo naar die bergen kijkt, lijkt dat er wel wat op,” gaf Liv een beetje aarzelend toe. „Maar wij weten best dat dat niet zo is. Papa en mama zullen wel gauw van hun skitocht naar Hornfjell terug komen. Laten we nu maar teruggaan, dan zijn wij voor hen bij de hut.”

Ivar was nog maar zes en het was eigenlijk niet Liv's bedoeling geweest hem zo ver mee te nemen. Maar juist toen zij op het punt stonden om te keren had de brandwachtstoren, die zij in de verte zagen hen ertoe verleid nog verder te gaan. „Denk erom dat wij deze vakantie de enigen hier in dit hele gebied zijn,” had mama Liv gewaarschuwd voordat zij en papa er die morgen op uit waren gegaan. „Dat betekent dat je werkelijk heel goed op jezelf en Ivar moet passen. Ik denk wel dat je daar met je twaalf jaar oud genoeg voor bent.”

Zij begon flink honger te krijgen en Liv wou maar dat ze wat broodjes had meegenomen. Papa ging nooit zonder eten en wat extra kleren in zijn rugzak op zijn ski's op pad. „Je moet altijd op een noodgeval voorbereid zijn,” zei hij

altijd. Door zo aan haar vader te denken kreeg Liv nog meer haast. Zij had er het land aan wanneer hij zou zien dat zij er helemaal onvoorbereid op uit was getrokken.

„We zijn dan misschien de enige mensen hier, maar we zijn zeker niet de enige dieren,” zei Liv toen ze even stopte om haar ski's wat vaster te maken, „Kijk eens naar al die muizensporen.” „Waar zijn de muizen dan?” vroeg Ivar.

„Zij leven in tunnels onder de sneeuw,” legde Liv uit. „Zij leven van mos en zaadjes en slapen in nestjes van gras. In de lente komen ze naar buiten om van de zon te genieten.”

Ivar hurkte neer en bekeek een gat in de sneeuw.

„Is het warm daar beneden?” vroeg hij. „Dat denk ik, wel,” zei Liv. „De sneeuw is net een deken die je tegen de wind en kou beschermt.”

Terwijl Liv Ivars muts goed over zijn oren trok zei ze: „Laten we langs de noordkant van deze heuvelrug teruggaan. Wanneer we niet tussen de bomen doorgaan komen we veel vlugger vooruit.”

De sneeuw begon in de koude van de late namiddag weer op te vriezen en met iedere slag kwamen ze een flink eind vooruit.

„Kijk eens hoe lang mijn schaduw is, Liv,” riep Ivar, „ik ben een reus, een hongerige reus.”

„We zijn zo thuis,” riep ze terug.

Maar Liv probeerde niet bang te zijn. Het scheen haar toe dat zij nu veel verder hadden geskied dan op hun tocht

Geïllustreerd door Karl Hepworth

naar de toren toe. Misschien had zij er toch geen goed aan gedaan om die andere route boven de bomen langs te nemen. Het kon best zijn dat zij bezig waren te verdwalen.

„Laten we naar die heuveltop klimmen en eens kijken of we het meer bij onze hut kunnen zien,” stelde Liv voor terwijl zij zich naar haar broertje omdraaide. Maar Ivar was helemaal niet achter haar. Hij was steeds langzamer gaan skiën zodat hij tenslotte ver achter was geraakt. „Ik kan niet tegen die heuvel op,” snikte Ivar toen hij haar had ingehaald. „Ik ben zo moe en ik heb honger.”

„Ik weet wel dat je moe bent, maar we moeten voor donker thuis zijn. Als we boven zijn krijg je een stuk chocola van me.” Livs hart klopte haar in haar keel, maar zij dwong zichzelf haar stem heel kalm te laten klinken. Terwijl zij langzaam de korte helling in een zigzag opklommen en Liv daar Ivar steeds bij

aanspoorde, hoopte zij maar dat zij van de top de weg naar huis zouden kunnen vinden. Maar eemaal op de top zag zij alleen maar weer een besneeuwde heuvelrug en daarachter weer één. Met trillende handen haalde Liv de chocoladereep te voorschijn en brak die in tweeën. Ivar schrokte zijn stuk in twee hapen naar binnen, maar zij stak haar eigen stuk terug in haar zak. Ze zouden het later nog weleens nodig kunnen hebben.

Liv probeerde na te denken, maar haar gedachten tuimelden over elkaar in haar pogingen een uitweg voor hen beiden te vinden. Dat meer vonden zij niet meer voor donker. Zij waren verdwaald. Het begon steeds kouder te worden en het zou niet lang meer duren voordat de zachte sneeuw weer bevroren was. Zolang zij in beweging waren zouden zij zich warm kunnen houden, maar hoe lang zou Ivar dat nog volhouden? „Laten we deze heuvel maar af-

gaan, er komt steeds meer wind." Liv stem trilde terwijl zij tegen haar tranen vocht. Hun kleren bleven steeds aan takken hangen en zij struikelden over onder de sneeuw verborgen boomstronken toen zij voorzichtig door de bomen naar beneden skieden. Toen Ivar op een gegeven ogenblik kwam te vallen bleef hij uitgeput in de sneeuw liggen totdat Liv hem weer aan zijn arm optrok en hem op zijn ski's zette.

Aan de voet van de heuvel was een weiland en toen het bijna helemaal donker was dacht Liv dat zij aan de andere kant een schuur zag staan. Toen die schuur niets anders bleek te zijn dan vier palen met een dak erop voor bescherming van hooi tegen de regen, voelde zij de wanhoop als een ijsskoude straal water over zich komen. Hier en daar lagen nog een paar armenvol hooi van de afgelopen zomer.

Ivar rilde van kou. Behalve een snik af en toe was hij stil. *Net een muisje,*

dacht Liv bedroefd. *Wacht eens even! Als een muisje!* Opeens wist ze wat zij doen moest. „Ik ga een muizenhol maken en jij moet me helpen!” kondigde zij met alle enthousiasme die ze maar kon opbrengen aan.

Zij trok een losse pan van de hooidekking af. Liv begon zo snel als zij kon onder een jong boompje, dat onder de sneeuwlast bijna dubbel gebogen was, te graven. De takken zouden het dak van de tunnel kunnen dragen.

„Breng dat hooi eens hier,” riep ze naar Ivar. Ivar veegde langzaam een armvol hooi bij elkaar en slenterde naar Liv. Toen hij de sneeuw zag rondwarrelen haastte hij zich een tweede lading te halen. Hoe sneller hij dat deed, hoe warmer hij werd.

Toen de tunnel diep genoeg was stopte Liv al het oude hooi er in.

„Wel,” ze ze, „de 'muizen' kruipen nu in hun warme grasnest.” Ivar grinnikte zachtjes en met zijn tweetjes

wurmden zij zich met hun voeten in het sneeuwhol. Liv trok wat hooi over hun heen en zij nestelden zich tegen elkaar aan. Het was niet bepaald warm maar Liv wist dat het tenminste niet kouder zou worden.

Nadat Liv de zacht snurkende Ivar al een eeuwigheid in haar armen had gehouden hoorde zij het knisperende geluid van skies op bevroren sneeuw. Zij wrong zich uit de tunnel en tuurde over het weiland. Nog geen tien meter van haar vandaan doemde daar een gestalte met een heldere lantaarn op zijn voorhoofd op.

„Papa,” riep Liv terwijl zij in een wolk van sneeuw en schimmelige hooi het hol uit stormde.

„De hemel zij dank! Daar ben je dan eindelijk.” Papa’s stem klonk boos, maar toen zij hem had verteld wat zij hadden gedaan om warm te blijven, begon hij te lachen en wist zij dat het nu allemaal goed kwam.

Terwijl zij elkaar een knuffel gaven kwam Ivar uit het hol te voorschijn. „Wist u dat muizen onder sneeuw wonen, papa? Liv wist dat.” Ivar danste van plezier.

Papa zette zijn zware bekpakking neer. Hij had een tentje, warme slaapzakken en een hoop gjetost (geitekaas) en kneipbrod (bruin brood) meegebracht.

„Hoe hebt u ons gevonden?” vroeg Liv toen zij zich in de tent hadden geïnstalleerd. „Ik volgde jullie spoor. Dat was, voordat de wind het met sneeuw had kunnen opvullen, al bevroren. En omdat hier verder niemand anders is, wist ik dat die van jullie moesten zijn.” Toen Ivar wat later lag te slapen, fluisterde Liv: „Bent u nu boos op me, papa, omdat ik zo dom ben geweest? „Nee hoor,” zei hij zachtjes, „je had de veiligheidsregels wel overtreden, maar door je zinnen bij elkaar te houden heb je Ivar en jezelf gered.” □

*Groningen
werd de eerste prijs
uitgereikt door
president Curtiss.*

*De sprekers
Zondagmorgen.*

Jong begonnen..... veel gewonnen.

De sprekers..... en de luisteraars.

Enige impressies van de Nederlandse tempelweek in Zollikofen

Erna Rhodenborgh en Ans Koks voor de tempel.

Toen ik zo'n twee jaar geleden voor het eerst door de Tempel ging voor mijn eigen downment, kon ik me moeilijk voorstellen dat de volgende keer dat ik er weer zou zijn, zou betekenen dat ik mijn full-time zending er al op zou hebben zitten. Die tempelweek is ook nu alweer achter de rug. Een geweldige ervaring is dat geweest. Toch weer heel anders dan de eerste keer toen alles nog zo nieuw was. Nu ben ik er heengegaan met een bredere kijk op het evangelie en andere inzichten die ik op zending heb leren ontwikkelen. Op zending ben ik zoveel geconfronteerd geweest met het perspectief van de eeuwigheid door steeds maar weer dat prachtig plan van zaligheid aan de mensen te onderwijzen, dat het tempelgebeuren dit keer een extra dimensie voor mij had. 't Had meer betekenis. Ik heb het veel intenser ervaren.

Ik ben in januari 1982 op zending gegaan en in juli 1983 weer teruggekeerd. Mijn zending ben ik in Leeuwarden begonnen, vervolgens Eindhoven, Den Haag, Rijswijk, Gent en tenslotte mijn laatste twee maanden in Hengelo.

Mijn zending is ook zo'n gebeuren geweest, dat ik heel intens beleefd heb.

Ten eerste ervoer ik het als een heel voorrecht om in mijn eigen land te dienen. Dat was een enorme uitdaging, vond ik. Nederlanders zijn geen makke-

lijke mensen. Over het algemeen vind ik ze vrij traditioneel ingesteld en 't is heel moeilijk om dat te doorbreken.

Ik heb geleerd hoe belangrijk het is initiatief te nemen.

Het is de sleutel tot een actief en innerlijk beleven van het evangelie in ons dagelijks leven en daarmee is ook de weg van het nemen van initiatief, de weg naar vooruitgang en verhoging. 't Ver-eist moed om initiatief te nemen, en dan vond ik het een hele uitdaging om, behalve interesse, ook die moed in mensen op te wekken om dit evangelie te onderzoeken.

Mensen onderwijzen en vooral in groepsverband, zoals op scholen, vond ik iets machtigs. Daar heb ik de beste herinneringen aan overgehouden, omdat tijdens dergelijke momenten de geest vaak het sterkst aanwezig was. Zo heb ik een heel sterk getuigenis opgebouwd dat God leeft, omdat mijn collega en ik tijdens het onderwijzen van het evangelie vaak openbaringen ontvingen in de vorm van inspiratie, die zo reëel waren, zo tastbaar bijna, dat je de geest niet kon ontkennen.

Over 't geheel genomen heb ik m'n zending als een proces van verfijning en rijping ervaren. Dat was overigens lang niet altijd makkelijk. Je wordt in die anderhalf jaar enorm met jezelf geconfronteerd en dat kun je moeilijk ontlo-

pen. Daardoor heb ik ook best wel m'n geestelijke veldslagen gekend en dat net zo intens ervaren als de meest vreugdevolle momenten.

Wel stond steeds m'n relatie met God centraal. Ik ben me altijd vrij bewust geweest hoe belangrijk het is om die relatie met je Hemelse Vader levend te houden, als basis te beschouwen. Je groeit daar automatisch mee op op zending als je anderen probeert te helpen ook een contact met God op te bouwen en mensen merken dan aan je of die relatie bij jou wel 'goed' zit.

Gebaseerd op die relatie kun je het evangelie op een heel unieke wijze leren bevelen. Voor mij was dat eerste contact dat ik had met God 't keerpunt in mijn leven, die de weg vrij maakt om het evangelie te leren kennen.

Dat contact werd tot stand gebracht door de dood van mijn vader toen ik bijna dertien jaar was. Als kind ben ik niet godsdienstig opgevoed en had totaal geen interesse in godsdienstige zaken en of er nou wel of niet een God bestond. Toen ik twaalf jaar was werd mijn vader ongeneeslijk ziek. Op een gegeven moment besefte ik dat zijn situatie erg kritiek was en voelde dat het nu een kwestie van leven en dood was. Op een avond ben ik zomaar gaan bidden, iets wat ik nog nooit eerder gedaan had. 't Kwam heel spontaan. Nou ja, spontaan, gevoelsmatig voelde ik dat ik eigenlijk geen andere keus had, en toen heb ik Hem gesmeekt of Hij mijn vader wilde genezen. Ik heb Hem laten weten dat ik wist dat Hij bestond (dat was vreemd genoeg voor mij totaal geen punt, waarschijnlijk omdat ik er zo open voor stond) en ik vertelde Hem ook dat ik wist dat Hij de macht had om mijn vader te genezen. 't Was een heel emotioneel moment, herinner ik me, en enigszins gerustgesteld sliep ik in. De volgende morgen vroeg kwam mijn

moeder me vertellen dat pappa dood was. Dat was een enorme schok, begrijpelijk, maar des te meer omdat ik me behoorlijk in de steek gelaten heb gevoeld door God. Dat dat een daad van rechtvaardigheid was, ging er bij mij niet in. Mijn geloof in God heb ik nooit verloren, ondanks die enorme teleurstelling, op dat moment een desillusie. Wel bleef ik met twee vragen zitten: Waar is m'n vader nu? En waarom liet God dit toe?

In datzelfde jaar nog ben ik via een vriendin (die zelf geen lid was) bij de kerk gekomen en kreeg in de onderzoekersklas vele malen 't plan van zaligheid uitgelegd. Verstandelijk heb ik dat al heel snel kunnen accepteren, en naarmate m'n onderzoekstijd vorderde, ontwikkelde dat zich ook gevoelsmatig tot een sterk getuigenis. Drie jaar later kreeg ik toestemming van m'n moeder om te worden gedoopt.

Daarom kan ik tot u getuigen in de naam van onze Meester Jezus Christus, dat God inderdaad leeft en dat Hij met ons bezig is, of wij ons daar nu bewust van zijn of niet. Echter door ons daar bewust van te worden, kunnen wij er veel meer voordeel uit halen, want dan beginnen we pas actief bezig te zijn met leven. Dan kan Hij ons ons potentieel doen inzien, onze kennis vergroten, ons inzicht verdiepen, ons leven verrijken, ons moed geven en kracht als we strijd moeten leveren. Dan krijgt onze relatie met anderen een diepere dimensie.

Dan heeft het pas echt zin gehad dat Jezus Christus voor ons geboren is, letterlijk om zo het verlossingswerk op aarde te kunnen uitvoeren, maar ook figuurlijk kunnen wij de Christus steeds opnieuw in ons geboren laten worden - als een stukje bewustwording van wat het plan van zaligheid en alles wat het omvat in werkelijkheid betekent.

Erna Rhodenborgh.

Mijn eerste bezoek aan de tempel

Naar aanleiding van mijn eerste tempelbezoek, wil ik graag wat ervaringen met u delen.

Nog steeds voel ik de geest die aanwezig was vorige week in de tempel en ik hoop er vaak terug te komen. Ik heb mezelf dicht bij mijn Hemelse Vader gevoeld en ik ben erg gesterkt teruggekomen uit Zwitserland. Ik ben geweldig opgevangen door mijn medebroeders en -zusters en door de tempelwerkers.

Iedereen heeft me goed opgevangen en me veel liefde en geduld getoond. Ik had erg naar deze week uitgekeken en het is voor mij een belangrijke stap op weg naar mijn zending. De tijd is tot nu toe ontzettend snel gegaan, en ik herinner me nog goed dat ik nog niet wist of ik wel of niet op zending zou gaan.

Vanaf het moment dat ik lid werd, heb ik daarover nagedacht, maar ik kon maar niet tot een beslissing komen. Ik was bang om mijn baan op te moeten zeggen, en om alles achter te moeten laten wat ik lief heb hier. Tevens wist ik dat een zending wel heel goed voor mij zou zijn en dat het mij sterker zou maken. Steeds kwam ik in contact met mensen die op zending gingen of waren geweest en ik hoorde toespraken van mensen over zending. En steeds als ik dan de gedachte over een zending weg had geduwd, kwam 't weer terug.

Uiteindelijk besloot ik om te gaan en ik vastte en bad er veel over. Toen op een gegeven dag wist ik dat mijn Hemelse Vader ook wilde dat ik ging en ik heb me over de eventuele moeilijkheden en gevolgen heengezet, en ben gaan sparen

en mezelf op allerlei gebieden voor gaan bereiden.

Ik ben heel dankbaar dat ik de gelegenheid zal krijgen om mijn Hemelse Vader op deze manier te dienen en mijn naaste over het evangelie te vertellen en mijn getuigenis met hun te delen.

Ik verwacht van mijn zending dat ik o.a. dichtbij mijn Hemelse Vader kan komen en dat ik in allerlei opzichten leer met mensen om te gaan, met onderzoekers, met je collega en met de leden. Ik verheug me er erg op datgene voor de mensen te doen, wat anderen eens voor mij hebben gedaan.

Ik denk aan zo'n vijf jaar geleden, toen Erna bij mij in het ziekenhuis kwam werken en zij mij over het evangelie vertelde. Ik had nooit echt bewust naar een religie gezocht, maar wel naar iets wat mijn leven meer inhoud zou geven.

Ik wist totaal niet in wat voor een vorm dat zou kunnen zijn. Van huis uit was ik katholiek, maar dat zei me niet zoveel meer, en ik verlangde naar iets duidelijker. De eerste film die ik zag, was "'s Mensen zoeken naar geluk'", en deze beantwoordde een belangrijke vraag van mij: wat gebeurt er na dit leven?

Ik kon het heel goed zien op deze manier en verlangde ernaar meer te weten. Ik ontving de discussies van de zendelingen en kreeg een getuigenis. Vanaf dat moment veranderde mijn leven heel positief. Het kreeg meer inhoud en ik kreeg een levensdoel. Ik zie het evangelie echt als een ijzeren roede waar ik mij te allen tijde aan vast kan houden. Zonder het zou ik niet meer gelukking kun-

nen zijn. Ik was reuze blij toen ik na enige maanden wachten de doopvont in kon stappen!

Ik wil tot slot mijn getuigenis met u delen dat ik wéét dat deze kerk de ware kerk is met aan het hoofd ervan Jezus Christus. Onze Hemelse Vader leeft, Hij houdt van ons, beantwoordt onze

gebeden. Joseph Smith was een profeet van God en Spencer W. Kimball is dat nu. Laten wij allen volharden, zodat wij terug kunnen keren bij onze Hemelse Vader.

Dit bid ik voor u en mij in Jezus Christus' naam.

Ans Koks.

Onze eerste tempelweek

De mooiste week die ik mocht beleven was de week dat ik voor het eerst naar de tempel ging, terwijl ik enige jaren terug nog niets van de kerk wilde weten. Toen ik eenmaal gedoopt was gingen we werken aan een plan om het jaar daarop naar de tempel te gaan.

Ik zag er wel wat tegenop, want was ik door mijn vroegere levenswandel wel waardig genoeg om daar heen te gaan? Er werd mij evenwel verteld dat ik gerust kon gaan omdat dat voor mijn doop was geweest.

Zonder moeite kreeg ik de nodige dagen verlof, dus alles was rond. Eindelijk was het zover, de wagen bepakt gingen mijn vrouw, zoon en ikzelf op pad.

Na een voorspoedige reis kwamen we in de middag bij de tempel aan. Op het eerste gezicht viel ons de grootte van de tempel wel tegen. We hadden namelijk een enorm groot gebouw verwacht, maar toen we de volgende dag het huis des Heren betraden vond ik het toch wel groot en mooi.

Ik wist gewoon niet wat mij overkwam, ik was zo rustig, alsof ik gewoon thuis was en dagelijks een bezoek aan de tempel bracht.

Toen ons huwelijk dan verzegeld was, voelde ik mij echt gelukkig, temeer omdat twee van onze kinderen aan ons werden verzegeld.

Later werkten wij voor mijn overleden ouders en ook voor anderen. Zo zijn de ouders van mijn vader en moeder ook aan elkaar verzegeld. Wat zal er daar een groot, groot feest zijn geweest, toen ze na zoveel jaren weer werden verenigd.

Maar het mooiste was wel toen mijn vrouw het werk voor mijn moeder deed en ik voor mijn vader. Ik weet zeker dat ik mijn moeder heb gezien, even voordat mijn vrouw het endowment voor mijn moeder zou doen, heb ik naar alle zusters gekeken, maar ik vond ze niet, niet een zuster leek op mijn moeder. Nu weet ik zekere dat ze is waar ze wezen moet en ook is verenigd met haar man en zoontje en haar ouders. Daar ben ik erg dankbaar voor. Dit was de mooiste week van mijn leven. En ik hoop volgend jaar weer te gaan om nog meer te kunnen doen, want er wachten er nog zo veel op, dat voor hun ook de deur open gaat.

Broeder H.A. van de Pluijm.

Ja, wat gaat er door je heen als je te horen krijgt dat je naar de tempel mag gaan? Het was voor mij natuurlijk geen verrassing, want je leeft er wel naar toe.

Maar toch, als je al de gesprekken, die daar aan voorafgaan nog eens in gedachten doorneemt, dan voel je toch dat het een groot voorrecht is om naar

het huis des Heren te mogen gaan, om hogere verbonden aan te gaan en bovendien een eeuwig huwelijk te kunnen sluiten, en om twee zoons aan je verzegeld te hebben.

Er was in het begin alleen blijdschap. Maar dan kwam er toch weer die twijfel: Doe ik er juist aan, en zijn wij echt eeuwig voor elkaar bestemd? Want dit jaar waren wij dertig jaar voor de wet getrouwd, maar dat was slechts aards, wel levenslang, maar een eeuwig huwelijk, dat is niet niks, hè. In die dertig jaar leer je elkaar natuurlijk goed kennen, met de plus- en de minpunten, en je moet toch samenwerken, dat was vaak zwoegeen, vallen en opstaan, een lach en soms een traan, soms verdriet en rouw.

Veel hebben we meegemaakt, maar door dit alles zijn wij geestelijk enorm gegroeid, ook naar elkaar toe, omdat je dit samen moest doormaken. Daarnaast was er ook weer de blijdschap als wij met Gods hulp een overwinning mochten behalen. Ook moest ik voordat wij naar de tempel gingen steeds maar weer denken aan die waardigheid, ik vond dat erg moeilijk om dit zo direct met ja te beantwoorden, want daar zul je je hele leven lang aan moeten werken. Wij vonden het natuurlijk wel erg jammer dat er maar één zoon mee kon gaan

Toen ik op weg ging naar Zwitserland om de tempel te gaan bezoeken was ik erg nerveus. Maar eenmaal daar, was dat al gauw voorbij. Iedereen was er zo vriendelijk, er was een prachtige sfeer. Ik ben aan mijn ouders verzegeld en ook gedoopt voor de doden. Ik had toen een heerlijk gevoel. Het is gewoon niet te beschrijven.

naar de tempel, maar er was toch ook weer de vreugde om die ene, het is toch een begin, nietwaar?

Het tempelbezoek zelf was een heerlijke ervaring. Al bij het betreden van de tempel kwam ons die grote liefde tegemoet van al die fijne mensen, die bereidwillige handen die in alles behulpzaam waren. Hun geduld en hun bereidheid om de mensen te helpen en te leiden, dat heb ik persoonlijk zo heerlijk gevonden. Want juist door al die fijne mensen, die in de tempel werkzaam zijn, was ons bezoek aan het huis des Heren een geweldige ervaring.

Daarom ben ik onze Hemelse Vader erg dankbaar voor dit voorrecht om in zijn huis te mogen zijn, en niet alleen onszelf, maar ook voor anderen te mogen werken, en die gesloten deur voor hen te mogen openen, zodat ook zij aan hun vooruitgang kunnen gaan werken.

En dan te bedenken dat dit werk in geen andere kerk zo gebeurt. In mijn patriarchale zegen staat, dat ik veel genealogisch werk moet doen en ook dat van mijn man. Het schonk mij grote vreugde het werk voor mijn schoonmoeder te mogen doen. Ik dacht God, geeft je een gebod, maar tevens de gelegenheid om dat gebod uit te voeren. Het was een geweldige ervaring.

Zuster C.J. van de Pluijm-van Duyl.

Ik vond het zelfs erg dat we weer weg gingen. En dat was niet alleen omdat ik weer naar school moest. Ik voelde me daar thuis en was er helemaal op mijn gemak. Ik hoop dat ik volgend jaar weer naar de tempel mag gaan, om bij voorbeeld weer voor de doden gedoopt te mogen worden.

Michèl van de Pluijm.

**Enkele beelden van de
Semenarie-topdag,
gehouden op
22 oktober te
Den Haag**

zijn wijst er op dat *is le 'u* hier niet „houten tablet” betekent; het betekende „schrijftablet”, ongeacht waar het van gemaakt was. Zo betekende het Latijnse woord voor boek aanvankelijk „boomschors”. Toch is een bibliothecaris heus geen boomschorsspecialist!

Wanneer we dit allemaal bedenken kunnen we zien hoe we Ezechiël 37:15-17 ook als volgt zouden kunnen vertellen:

„Het woord des Heren kwam tot mij; Gij, mensenkind, neem een blad van een houten tablet en schrijf daarop: voor Juda en de Israëlieten die daarbij behoren; neem dan een ander blad en schrijf daarop: voor Jozef — het houten tabletblad van Efraïm — en het gehele huis Israëls dat daarbij behoort; voeg ze dan aan elkander tot één tablet, zodat zij één opvouwbaar tablet in uw hand worden.”

Deze vertaling past precies bij wat wij van Ezechiëls taal en cultuur afweten. Deze vertaling staat zelfs in de „New English Bible”, een vertaling die nu door de voornaamste protestantse kerken en bijbelgenootschappen in Engeland wordt gebruikt. Daarom behoeft men niet langer benauwd te zijn om de houten als „verslagen” te zien. Het ligt in feite nu zelfs andersom: zij die ze nog steeds als scepters of staven of wat dan ook willen beschouwen zullen nu moeten uitleggen hoe deze interpretatie in Ezechiëls milieu past. Kort nadat bij deze opgravingen in de oude put de houten tabletten gevonden waren, stortten de wanden van de put in waardoor de oude man, die met touwen op de bodem van de put was neergelaten, nog bijna bedolven werd. Behalve dat Mallowen er melding van maakt dat zij

heel veel geluk hadden gehad om deze tabletten en die werkmans uit de put te krijgen voordat deze instortte, schrijft hij ook dat zij meer dan gewoon geluk hadden gehad door deze tabletten zelfs maar te vinden: „Dat deze organische stof op de bodem van een put in tact was gebleven . . . lijkt niets minder dan een wonder te zijn, maar moet toch uit de bijzondere eigenschappen van die modder worden verklaard.

Door dit uitzonderlijke geluk zijn wij in staat geweest een soort document aan de vergetelheid te ontrukken dat, hoewel het in honderden andere steden van West-Azië moet zijn gebruikt, de tijd slechts in één daarvan heeft overleefd. We hebben hier te maken met het oudst bekende, tastbare voorbeeld van wat in die tijd een heel gangbare manier van verslag schrijven moet zijn geweest.”

Uitzonderlijk geluk? Een wonder? Geen groter wonder dan het feit dat de profeet Joseph Smith in het begin van de negentiende eeuw in de bossen van de staat New York een bijbeltekst een interpretatie gaf die indruiste tegen de logische, gebruikelijke uitleg van die tekst, die echter later in de twintigste eeuwse ontdekkingen een ruggesteun vond. Is het niet indrukwekkend hoe een dergelijk detail een nieuw licht op het geheel van het herstelde evangelie werpt en ons een beeld geeft van de grootsheid van de inspiratie waaronder Joseph Smith, tijdens zijn maar al te korte zending, werkte. □

Broeder Meservy is assistent-leraar in oude schrifturen aan de Brigham Young University.

OPENBARING

Dallin H. Oaks

Openbaring is het woord van God tot de mens. Dat kan op verschillende manieren gegeven worden. Sommige profeten, zoals Mozes en Joseph Smith, spraken met God van aangezicht tot aangezicht. Sommigen hebben een persoonlijk contact met engelen gehad. Andere openbaringen kwamen, zoals ouderling James E. Talmage het uitdrukte „door middel van dromen en

visioenen”. (James E. Talmage, *De Artikelen des Geloofs*, blz. 300.)

De meer gebruikelijke vorm van openbaring of inspiratie is door woorden en gedachten die het hart en verstand worden ingegeven (zie Leer en Verbonden 8:2-3; Enos 10), door het plotseling verlichten van het verstand (zie Leer en Verbonden 6:14-15), door positieve of negatieve gevoelens om-

trent bepaalde gedachte of zelfs door het horen van een inspirerend concert of zien van inspirerende beeldende kunst. Zoals ouderling Boyd K. Packer het eens uitdrukte: „Inspiratie komt meer als een gevoel dan als een geluid” (Boyd K. Packer, „Prayers and Answers”, tijdens de algemene conferentie van oktober 1979).

Aannemend dat u met deze onderscheidene vormen van openbaring of inspiratie wel op de hoogte bent, is het mijn bedoeling dit onderwerp vanuit een andere gezichtshoek te bespreken — en wel het doel van de openbaring. Ik kan acht verschillende doelen onderscheiden die met een openbaring van God zijn gediend: (1) om getuigenis te geven; (2) om te profeteren; (3) om te troosten; (4) om op te beuren; (5) om iets mee te delen; (6) om te weerhouden; (7) om te bevestigen; (8) om aan te sporen. Ik zal elk van deze motieven, in die volgorde, met voorbeelden bespreken.

Ik doe dit met het doel u aan te sporen nog eens goed over uw eigen ervaringen na te denken en daaruit tot de conclusie te komen dat u reeds openbaringen hebt ontvangen en dat u er nog meer kunt krijgen omdat een contact van God met de mens nu eenmaal een realiteit is. President Lorenzo Snow heeft eens gezegd dat het „het grote voorrecht van elke heilige der laatste dagen” is . . . om „de manifestaties van de geest elke dag van ons leven te ontvangen” (*Conference Report* van april 1899, blz. 52).

President Harold B. Lee leerde dat „elke man het recht heeft om deze gaven en voorrechten in zijn eigen aangelegenheden te gebruiken; bij het behoorlijk opvoeden van zijn kinderen; bij

het drijven van zijn zaak of wat hij ook doet. Hij heeft recht op de geest van openbaring en inspiratie om het juiste te doen, om wijs en voorzichtig, rechtvaardig en correct te zijn in alles wat hij doet” (Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places*, blz. 141-142).

Ik hoop dat u, bij het doornemen van de volgende acht doelen van openbaring, ontdekken zult in hoeverre u zelf al openbaring of inspiratie hebt ontvangen en dan alles gaat doen om deze gaven voor verder toekomstig gebruik te ontwikkelen.

1 *Het getuigenis van de Heilige Geest dat Jezus de Christus is en dat het evangelie waar is, is een openbaring van God.*

Toen de apostel Paulus getuigde dat Jezus Christus de Zoon van de levende God was, zei de Heiland dat Hij zalig was, „want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is” (Matteüs 16:17). Deze kostelijke openbaring kan elke zoekende naar waarheid ten deel vallen en, wanneer zij eenmaal ontvangen is, een baken bij alle activiteiten in het leven worden.

2 *Profetie is eveneens een doel van openbaring.*

Iemand kan onder invloed van de Heilige Geest en binnen de grenzen van zijn verantwoordelijkheid de inspiratie verkrijgen om te voorzeggende wat er in de toekomst gaat gebeuren. Hij die het ambt van profeet, ziener en

openbaarder draagt, profeteert voor de kerk, zoals Joseph Smith een profetie over de burgeroorlog (zie Leer en Verbonden 87) gaf en voorzegde dat de heiligen een machtig volk in het rotsgebergte zou worden. Profetie behoort tot de roeping van een patriarch. Elk van ons heeft bij tijd en wijle het voorrecht om een profetische openbaring te ontvangen die ons een kijk op een toekomstige gebeurtenis, zoals het ontvangen van een kerkroeping, in ons leven geeft. Om nog een voorbeeld te noemen: na de geboorte van ons vijfde kind kreeg mijn vrouw geen kinderen meer. Na meer dan tien jaar kwamen we tot de conclusie dat ons gezin niet verder zou groeien hetgeen ons nogal verdriet deed. Tot op een dag, toen mijn vrouw in de tempel was, de Geest haar toefluisterde dat zij nog een baby zou krijgen. Deze profetische openbaring werd ongeveer anderhalf jaar later, met de geboorte van ons zesde kind vervuld. Daar hadden we dertien jaar op gewacht.

3 Een derde doel van openbaring is om te **troosten**.

De profeet Joseph Smith ontving een dergelijke openbaring in de gevangenis te Liberty. Na maanden onder de meest afschuwelijke omstandigheden te hebben geleefd riep hij in opperste ellende en eenzaamheid de Heer aan en smeekte Hem om hemzelf en de vervolgde heiligen te gedenken. Als antwoord ontving hij de volgende troosten-de woorden:

„Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn.

En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren” (Leer en Verbonden 121:7-8). Bij diezelfde gelegenheid zei de Heer, ongeacht de tragedies en onrechtvaardigheden die de profeet zou ervaren: „weet dan, Mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen” (Leer en Verbonden 122:7).

Wij kennen allemaal nog wel andere voorbeelden van openbaringen van troost. Er zijn er die troost ontvingen door een visioen van een overleden geliefde of door hun aanwezigheid te voelen. De weduwe van een goede vriend vertelde mij eens dat zij de aanwezigheid van haar overleden man duidelijk had gevoeld en dat hij haar van zijn liefde en zorg voor haar had overtuigd. Anderen ontvingen troost door zich te kunnen schikken in het verliezen van hun baan of een zakelijk voordeel, of zelfs een huwelijk. Een openbaring van troost kan zelfs uit een priesterschapszegen voortkomen, ofwel door de woorden die gesproken worden, of eenvoudig door het gevoel dat de zegen induceerde.

Het ontvangen van de verzekering dat een zonde is vergeven is ook een soort van openbaring van troost. Een profeet uit het Boek van Mormon vertelt in zijn verslag dat hij, nadat hij een hele dag en nacht koortsachtig had gebeden, een stem hoorde die hem zei: „. . . Uw zonden zijn u vergeven en gij zult worden gezegend. Daarom,” schreef Enos, „was mijn schuld uitgewist” (Enos 1:5—6; zie ook Leer en Verbonden 61:2). Deze troost, die uitsluitend verkregen kan worden wanneer alle stappen tot bekering zijn gedaan,

geeft de zekerheid dat de prijs is betaald, dat God de berouwvolle zondaar heeft gehoord en dat zijn of haar zonden zijn vergeven. Alma beschreef dit moment als één waarin hij niet langer door de herinnering aan zijn zonden werd gekweld. „En o, hoe groot was mijn vreugde en welk een wondervol licht zag ik, ja, mijn ziel was vervuld van vreugde . . . En verder zeg ik u . . . dat er . . . niets zo heerlijk en aangenaam kan zijn als mijn vreugde toen was” (Alma 36:19-21).

4 *Het vierde doel of de vierde functie van openbaring is nauw met het gevoel van vertroosting verwant, namelijk om **op te beuren**.*

We hebben allemaal weleens een moment in ons leven dat we een opbeuring uit een neerslachtige bui, uit een somber voor gevoel of een gevoel van onmacht of gewoon bij een laag geestelijk pitje nodig hebben. Ik geloof dat het opbeurende gevoel dat wij krijgen door de Schriften te lezen, of door naar goede muziek te luisteren, of door andere vormen van kunst te genieten bepaald een doel van openbaring is, omdat het onze geest opbeurt en ons helpt het kwade te weerstaan en naar het goede te streven.

5 *Het vijfde doel van openbaring is om **iets mede te delen**.*

Dit kan de inspiratie zijn die iemand ontvangt wanneer hij bij een speciale gelegenheid iets moet zeggen, zoals een patriarch wanneer hij zijn zegen geeft of wanneer iemand een toe-

spraak geeft of anderszins woorden onder invloed van de Heilige Geest spreekt. De Heer gebood Joseph Smith en Sidney Rigdon hun stem te verheffen en de gedachten die in hun hart zouden opkomen te spreken, „want het zal u op het juiste uur, ja, op het juiste ogenblik worden ingegeven, wat gij moet zeggen” (Leer en Verbonden 100:5-6; zie ook 84:85 en 124:97).

Zoals we uit de oude en hedendaagse Schriften beschreven zien, werden bij sommige heilige gelegenheden mededelingen in een persoonlijk gesprek met een hemelse boodschapper gegeven. Onder weer andere omstandigheden werd de benodigde informatie door de zachte influisteringen van de Geest gegeven. Een kind verliest iets waar het erg veel prijs op stelt, bidt om hulp en

ontvangt de inspiratie die leidt tot het terugvinden daarvan; een volwassene heeft moeilijkheden met zijn werk, thuis of bij zijn genealogisch spuurwerk, bidt hierover en wordt geleid naar wat hij nodig heeft om het probleem op te lossen; een kerkleider bidt de Heer om te weten wie Hij voor een bepaalde taak geroepen wil hebben en de Geest fluistert hem een naam toe. Bij al deze voorbeelden — die we allemaal wel kennen — treedt de Heilige Geest op als leraar en openbaarder en verschaft kennis en waarheid die de ontvanger licht en wijsheid geven.

Gods openbaringen dienen al deze vijf doeleinden: getuigenis, profetie, troost, opbeuring en kennis (informatie). Over deze vijf heb ik slechts kort gesproken en daarbij hoofdzakelijk voorbeelden uit de Schriften gebruikt. Ik ga nu over de overige drie doelen van openbaring iets meer uitwijden en daarbij wat voorbeelden uit mijn eigen ervaringen geven.

6 *Het zesde doel van openbaring is om ons te **weerhouden** iets te doen.*

Aldus zegt Nephi plotseling, midden in een grote toespraak waarin hij de macht van de Heilige Geest uitlegt: „Nu kan ik . . . niets meer zeggen; want de Geest belet mij verder te spreken” (2 Nephi 32:7). De openbaring waarin iemand weerhouden wordt iets te doen is de meest voorkomende soort openbaring. Deze komt vaak heel onverwacht, terwijl we over een bepaald onderwerp helemaal niet om openbaring of inzicht hebben gevraagd. Maar wan-

neer wij de geboden van God gehoorzamen en op zijn Geest zijn afgestemd zal een bepaalde macht ons er van weerhouden om dingen te doen die we niet moeten doen.

Eén van de eerste keren dat ik op die manier door de macht van de Geest werd tegengehouden, gebeurde kort nadat ik als raadgever in het ringpresidium in Chicago was geroepen. Tijdens één van onze eerste ringpresidiumvergaderingen deed onze ringpresident een voorstel met betrekking tot de plaats waar ons ringcentrum zou moeten worden gebouwd. Ik zag meteen vier of vijf goede argumenten waarom dat geen goede plaats was. Toen mijn mening gevraagd werd stemde ik tegen dit voorstel en noemde deze argumenten op. De ringpresident stelde heel wijs voor dat we deze aangelegenheid een week lang zouden overdenken en erover bidden om deze dan de volgende vergadering verder te bespreken. Ik bad bijna dwangmatig over dit onderwerp en kreeg meteen een sterk gevoel dat ik het bij het verkeerde eind had, dat ik de bedoeling van de Heer in de weg stond en dat ik moest ophouden tegen dit voorstel in te gaan. Het behoeft uiteraard geen betoog dat ik mijn tegenstand opgaf en dat ik met de voorgestelde plaats instemde. Het was tussen twee haakjes, zelfs mij, al gauw duidelijk dat de lokatie voor ons ringcentrum met wijsheid gekozen was. Mijn tegenwerpingen bleken nogal kortzichtig te zijn geweest en al gauw was ik heel dankbaar dat mij belet was geworden om daaraan vast te blijven houden.

Jaren geleden pakte ik eens mijn pen op in mijn kantoor in de Brigham Young University om een stuk dat voor mij

klaargemaakt was, te tekenen; zo iets deed ik tientallen keren per dag. In dat stuk was een bepaald beleidspunt vastgelegd. Al het voorbereidende stafwerk was er aan gedaan en alles leek in orde te zijn. Maar toen ik het stuk wilde tekenen kreeg ik ineens zulke negatieve gedachten en kreeg ik zo'n naar voor gevoel, dat ik het stuk opzij legde en opdracht gaf de gehele zaak nogmaals te bezien. Dit gebeurde en binnen een paar dagen kwamen er een paar nieuwe feiten aan het licht waaruit bleek dat het voorgestelde beleid de universiteit in de toekomst grote moeilijkheden zou hebben opgeleverd.

De Geest is me nog eens een keer te hulp gekomen, ik was bezig een verhandeling over een bepaalde jurisprudentie te schrijven. Een dergelijke verhandeling bestaat uit een samenvatting van verscheidene honderden gerechtshofuitspraken over een bepaald geval met de nodige toelichtingen van de schrijver. Mijn assistent en ik waren praktisch met al het voorbereidende werk klaar, ons noodzakelijke onderzoek om te zien of er geen uitspraken later herroepen waren, daarbij inbegrepen. Vlak voordat ik het werk naar de uitgever zou zenden bladerde ik het manuscript nog eens door, toen mijn aandacht door een bepaalde gerechtelijke uitspraak werd getroffen. Toen ik die nog eens doorlas begon ik me ineens zeer onbehaaglijk te voelen. Ik vroeg mijn assistent om die uitspraak nog eens te verifiëren om te zien of deze wel klopte. Hij meldde me dat dit inderdaad zo was. Toen ik het gehele manuscript daarna nog eens doorlas viel mijn aandacht weer op datzelfde geval en kreeg ik opnieuw dat onbehaaglijke gevoel. Deze keer ging ik zelf naar de

betrokken juridische bibliotheek. En daar ontdekte ik, in een pas ontvangen publikatie, dat deze zaak net, in hoger beroep, was herroepen. Wanneer die uitspraak in mijn verhandeling zou zijn gepubliceerd, zou me dat in mijn positie in grote verlegenheid hebben gebracht. Dit was me bespaard door de macht van openbaring om te weerhouden.

7 *Een gebruikelijke manier om een openbaring trachten te verkrijgen is de Heer in gebed de beslissing omtrent een te verrichten handeling voor te leggen, en dan in dat gebed te vragen om een **bevestiging** dat de beslissing juist is.*

De Heer verklaarde dit soort van openbaring ter bevestiging toen het Oliver Cowdery niet lukte om deel te nemen om mede het Boek van Mormon te vertalen:

„Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.

Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dat moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is” (Leer en Verbonden 9:7-8).

De profeet Alma vergelijkt het woord van God evenzo met een zaadkorrel en zegt dat een ieder die het evangelie bestudeert en zijn hart voor het zaaien van zo'n zaadje openstelt, zal zien dat deze zaadkorrel zijn ziel zal beginnen te verruimen en zijn verstand te verlichten en hem aangenaam begint te stem-

men (zie Alma 32). Dat gevoel is de openbaring van de Heilige Geest die bevestigt dat het woord waar is.

Toen ouderling Bruce R. McConkie een paar jaar geleden op de Brigham Young University over het onderwerp „Eigen wil of inspiratie” sprak, legde hij zeer de nadruk op onze verantwoordelijkheid om eerst alles wat we zelf kunnen doen ook inderdaad te doen voordat we trachten een openbaring te verkrijgen. Hij gaf daar een zeer persoonlijk voorbeeld bij. Toen hij begon met het zoeken naar zijn levensgezellin voor de eeuwigheid, ging hij niet eerst tot de Heer om te vragen wie hij zou moeten trouwen. „Ik ging zelf op zoek en vond het meisje dat ik hebben wou,” zei hij. „Zij stond mij helemaal aan . . . zij leek mij de juiste persoon . . . Daarna was alles wat ik deed de Heer vragen mij te laten weten of mijn besluit goed was” (*Speeches of the Year 1972/1973*, blz. 107, 111).

Ouderling McConkie besloot zijn leering over het onderscheid tussen eigen wil en inspiratie als volgt:

„Het wordt van ons verwacht dat wij de gaven en talenten en vermogens, ons verstand en oordeel en onze wil die wij allemaal ontvangen hebben, gebruiken . . . Alvorens iets in geloof te vragen is het absoluut noodzakelijk dat wij zelfs eerst alles hebben gedaan om ons beoogde doel te bereiken . . . Er wordt van ons verwacht dat wij zelf alles doen wat in ons vermogen ligt om daarna de Heer te vragen ons te bevestigen dat ons besluit juist was” (Blz. 108, 110, 113).

Als regionaal vertegenwoordiger van de Raad der Twaalf had ik het voorrecht met vier leden van de Raad en met andere algemene autoriteiten te

werken toen zij om een openbaring vroegen bij de roeping van ringpresidenten. Zij deden dat allemaal op dezelfde manier. Zij hadden vraaggesprekken met verscheidene ringleiden — raadgevers in het ringpresidium, hogeraadsleden, bisschoppen en anderen die ervaring in het kerkbestuur hadden; zij stelden vele vragen en luisterden naar wat zij te zeggen hadden. Na deze gesprekken werd iedere persoon met wie zij hadden gesproken of die genoemd was, aandachtig en met een gebed in beschouwing genomen. Uiteindelijk kwamen zij tot een voorlopige beslissing omtrent de persoon die de nieuwe ringpresident zou moeten worden. Deze beslissing werd daarna de Heer in gebed voorgelegd. Wanneer daar een bevestiging op kwam werd de betrokkene geroepen. Wanneer er geen bevestiging kwam of werd weerhouden, werd het voorstel opzij gelegd en deze procedure voortgezet totdat er een nieuw voorstel uit de bus was gekomen en daar een bevestigende openbaring op was ontvangen.

Soms worden openbaringen om te bevestigen of om te weerhouden gecombineerd. Toen ik nog aan de Brigham Young University werkte, werd ik bijvoorbeeld een keer uitgenodigd om te spreken voor een landelijk genootschap van procedures. Dit soort uitnodigingen om ergens te spreken sloeg ik meestal af omdat er nogal wat voorbereidingswerk aan vast zat. Maar toen ik begon een weigering op deze bewuste uitnodiging te dicteren, voelde ik dat iets me tegenhield. Ik stopte en dacht nog eens over het geheel na. Daarna begon ik er over te denken of ik die uitnodiging toch niet aan kon nemen, en

toen mijn gedachten eenmaal die kant op gingen voelde ik hoe de Geest mij de verzekering gaf dat dat alles was wat ik moest doen.

De toespraak die daaruit voortvloeide, „Wat een particuliere universiteit van overheidsbemoeling vindt”, baande de weg voor veel belangrijke mogelijkheden. Ik werd meermaals uitgenodigd deze toespraak voor andere prominente landelijke groepen te herhalen. Zij werd in *Vital Speeches*, in een vaktijdschrift en in verscheidene andere periodieken en boeken gepubliceerd; daaruit werd zij vaak aangehaald als de voornaamste stem van de particuliere universiteit op het gebied van haar belang bij het gevrijwaard zijn van overheidsbemoelingen. Door deze toespraak werd de universiteit (BYU) door verscheidene kerkelijke groeperingen geraadpleegd over het onderhouden van een goede relatie tussen de overheid en kerkgebonden onderwijsinstellingen. Deze contacten droegen op hun beurt bij tot de vorming van een landelijke organisatie van kerkgebonden scholen en universiteiten, welke coalitie een belangrijk tegenwicht vormde tegen mogelijke, toekomstige onwettige of onjuiste overheidsbemoelingen. Wanneer ik nu nog eens aan dat gebeuren terugdenk, twijfel ik er niet aan dat deze spreekuitnodiging, die ik bijna afgeslagen had, één van die situaties was waarbij een ogenschijnlijk onbetekenende handeling een heel groot verschil uitmaakte. Dat zijn van die ogenblikken waarin het van vitaal belang is dat wij goddelijke leiding ontvangen, en dat zijn tevens die ogenblikken waarin we inderdaad een openbaring ontvangen om ons te helpen, als we er maar acht op slaan.

8 *Het achtste doel of soort van openbaring is die waarbij de Geest iemand **aanspoort** om iets te doen.*

Dit is niet hetzelfde als het geval waarbij iemand besluit een bepaalde handeling te verrichten en de Geest geeft dan of een bevestiging, of weerhoudt betrokkene. Bij dit soort openbaring komt deze helemaal ongevraagd en zet betrokkene dan aan tot het doen van iets waar hij of zij nog niet eerder aan had gedacht. Het is duidelijk dat dit soort openbaring minder voorkomt dan de andere, maar haar uitzonderlijk karakter maakt haar dan ook des te belangwekkender.

In de Schriften vinden we hier een voorbeeld van in het eerste boek van Nephi. Voordat Nephi de kostbare verslagen uit de schatkamer in Jeruzalem verkreeg, gebod de Geest des Heren hem om Laban, die dronken op straat lag, te doden. Dit was iets dat zo tegen Nephi's natuur inging, dat hij er van terugschrok en met de Geest worstelde, doch hij kreeg opnieuw dat gebod om Laban te doden en uiteindelijk gehoorzaamde hij deze openbaring (zie 1 Nephi 4).

Zij die de kerkgeschiedenis hebben bestudeerd herinneren zich zeker wel Wilford Woodruffs verhaal over een gevoel dat hij op zekere nacht plotseling kreeg om zijn wagen en muilezels van een grote boom weg te halen. Dat deed hij en dat redde zijn gezin en have en goed want dertig minuten later werd die boom in een plotselinge opkomende orkaan geveld (zie Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff, History of His Life and Labors*, blz. 331-332).

Mijn grootmoeder, Chasty Olsen Harris, overkwam als jong meisje iets dergelijks. Zij paste op een paar kinderen die in een droge rivierbedding bij hun huis in Castle Dale in de staat Utah aan het spelen waren. Plotseling hoorde zij een stem haar bij haar naam roepen waarna deze haar de opdracht gaf de kinderen uit de rivierbedding naar de oever te laten komen. Het was een heldere dag en er was geen spatje regen gevallen. Zij vond het dan ook niet nodig zich daar iets van aan te trekken en ging gewoon door met spelen. Maar de stem liet zich weer, en nu heel dringend, horen. Deze keer sloeg zij er wel acht op. Snel verzamelde zij de kinderen en holden zij de oever op. Zij hadden die nog maar net bereikt toen een enorme muur van water door de canyon naar beneden stroomde en de plek waar zij gespeeld hadden met een geweldig geraas overspoelde; dit water was afkomstig van een wolkbreuk die kilometers verder de bergen in had plaatsgevonden. Als zij toen die dringende openbaring niet had gehad, hadden zij en de kinderen dit niet overleefd.

Negen jaar lang hadden professor Marvin Hill en ik aan het boek *Carthage Conspiracy* gewerkt; het gaat over de berechting in 1845 van de moordenaars van Joseph Smith. Wij beschikten over verschillende notulen van deze rechtzaak, sommige met de naam van de schrijver erop en sommige ongetekend. De meest volledige verzameling notulen was niet ondertekend, maar omdat wij deze in het kantoor van de kerkgeschiedschrijver hadden gevonden, waren wij ervan overtuigd dat dit de notulen waren van George Watt, de officiële kerknotulist, die speciaal naar de rechtzaak was gestuurd om

daar een verslag voor de kerk van te maken. Dit schreven we in zeven concepten van ons manuscript en verifieerden deze onderstelling ook bij al onze bronnen.

Eindelijk was het boek klaar en het uiteindelijke manuscript zou over een paar weken naar de uitgever worden gezonden. Toen ik op een zaterdagmiddag in mijn kantoor zat voelde ik plotseling de drang om de stapel niet bestudeerde boeken en pamfletten op de tafel achter mijn bureau eens door te lopen. Helemaal onderaan een stapel van 50 of 60 publikaties vond ik een catalogus van het Wilford Woodmuseum die professor LaMar Berrett, die de catalogus had samengesteld, mij anderhalf jaar tevoren had toegezonden. Toen ik deze catalogus van kerkgeschiedenismanuscripten vlugtig doorbladerde, viel mijn oog op een beschrijving van de rechtzaaknotulen die wij aan George Watt hadden toegeschreven. Op deze catalogusbladzijde stond hoe Wilford Wood het origineel van deze notulen in Illinois had gekocht en het uitgetikte exemplaar dat wij van de kerkgeschiedschrijver hadden gekregen, aan de kerk had gegeven.

Wij gingen onmiddellijk naar het Wilford Woodmuseum in Woods Cross in Utah en uit de informatie die we daar kregen konden we vaststellen dat de notulen, waarvan wij dachten dat zij de officiële bron van onze kerk waren, in werkelijkheid door één van de verdedigers waren bijgehouden. Gewapend met deze kennis gingen wij naar het kantoor van de geschiedschrijver terug en waren wij in staat om uiteindelijk George Watts officiële en authentieke notulen van de rechtzaak te vinden. Deze ontdekking behoeft ons voor een

pijnlijke vergissing in het identificeren van één van onze voornaamste bronnen en betekende tevens een aanzienlijke verrijking van de inhoud van ons boek. Het gevoel dat ik die bewuste dag in mijn kantoor kreeg is een kostbaar voorbeeld van de manier waarop de Heer ons in ons gerechtigt werk helpt, als we tenminste in staat zijn om de indrukken van zijn Geest te ontvangen.

Een paar maanden nadat ik mijn werk aan de Brigham Young University was begonnen had ik nog een bijzondere ervaring met een aansporende openbaring. Als nieuw en onervaren president moest ik veel problemen uitzoeken en veel beslissingen nemen. Ik was erg van de Heer afhankelijk. Op een dag in oktober reed ik de Provo Canyon in om over een probleem na te denken. Hoewel ik helemaal alleen was en niet werd gestoord kon ik me maar niet behoorlijk concentreren. Een ander heet hangijzer dat ik nog niet aan kon vatten bleef zich maar in mijn gedachten naar voren dringen: was het nodig het universiteitsrooster zo te veranderen dat het najaars-leerkwartaal voor kerstmis afgelopen was? Nadat ik 10 of 15 minuten lang tevergeefs had geprobeerd gedachten over dit onderwerp te weren, kreeg ik door wat er aan de hand was. Het uitgeven van het rooster leek mij niet van direct belang te zijn en ik zocht dan ook helemaal geen inspiratie op dat terrein, maar de Geest trachtte me wel iets omtrent dat onderwerp te zeggen. Ik richtte nu meteen mijn volle aandacht op die vraag en begon mijn gedachten op papier te zetten. Binnen een paar minuten had ik alle bijzonderheden van een driekwartalen rooster plus alle machtige voordelen daarvan op papier staan. Ik

haastte me naar de universiteit terug en nam het idee met mijn collega's door; zij waren enthousiast. Een paar dagen later werd ons nieuw rooster door de Board of Trustees goedgekeurd en we gaven het nog maar net op tijd uit om het in het najaar van 1972 in te laten gaan. Sindsdien heb ik de volgende woorden van Joseph Smith nog eens gelezen en kwam ik tot het besef dat ik, wat hij daar beschreef, ook had meege maakt:

„De mens kan zich de eerste aanduidingen van de geest van openbaring ten nutte maken. Wanneer gij bij voorbeeld voelt, hoe zuivere intelligentie u toevloeit, zal die u onverwachte ideeën geven . . . Terwijl gij aldus leert de Geest Gods te begrijpen, kunt gij de geest van openbaring aankweken” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 159).

Ik heb nu acht verschillende doelen of soorten openbaring beschreven: (1) om te getuigen, (2) om te profeteren, (3) om te troosten, (4) om op te beuren, (5) om mee te delen, (6) om te weerhouden, (7) om te bevestigen en (8) om aan te sporen. Dit zijn allemaal openbaringen die daadwerkelijk ontvangen worden. Tot slot wil ik iets zeggen over openbaringen die niet ontvangen worden.

In de eerste plaats dienen we een goed begrip te verkrijgen van wat het beginsel van „verantwoordelijkheid in openbaring” genoemd kan worden. Het huis van onze Hemelse Vader is een huis van orde, waarin elk van zijn dienstknechten geboden is „het ambt, waartoe hij is aangesteld met alle ijver (te) leren uitoefenen” (Leer en Verbonden 107:99). Dit beginsel slaat op openbaring. Uitsluitend de president van de

kerk ontvangt openbaringen om de gehele kerk te kunnen leiden. Alleen de ringpresident ontvangt openbaringen voor het leiden van de ring. Degeen die openbaringen voor de wijk ontvangt is de bisschop. Voor een gezin is dat de priesterschapsleider van dat gezin. Leiders ontvangen openbaring op het terrein van hun eigen verantwoordelijkheid. Iedereen kan een persoonlijke openbaring voor zijn of haar eigen leven ontvangen. Maar wanneer iemand beweert een openbaring voor iemand anders buiten zijn of haar verantwoordelijkheidsterrein te hebben ontvangen — zoals een kerklid dat beweert een openbaring voor de gehele kerk te hebben ontvangen of als iemand die zegt een openbaring voor iemand anders, waarover hij of zij volgens de kerkelijke orde geen enkel gezag heeft, te hebben gekregen — dan kan men er zeker van zijn dat een dergelijke openbaring niet van de Heer afkomstig is. „Er bestaan ook valse tekenen” (Boyd K. Packer, „Prayers and Answers”, algemene conferentie van oktober 1979).

Satan is een grote bedrieger en hij is de bron van sommige van deze valse openbaringen. Andere komen gewoon uit verbeelding voort. Wanneer een openbaring betrekking heeft op zaken die buiten uw specifieke verantwoordelijkheidssfeer liggen, dan weet u dat die niet van de Heer komt en u bent er dan ook niet aan gebonden. Ik heb van gevallen gehoord waarin een jongeman een jonge vrouw zei dat zij met hem moest trouwen omdat hij een openbaring had gehad dat zij zijn eeuwige levensgezellin moest worden. Als dat een echte openbaring is zal die haar direct bevestigd worden wanneer zij daarom vraagt. Totdat zij die bevesti-

ging krijgt hoeft zij zich daar niets van aan te trekken. Het is aan haar om zelf raad te vragen en haar eigen beslissingen te nemen. De man kan openbaringen ontvangen voor wat hij zelf moet doen, maar niet voor wat zij moet doen. Zij ligt buiten zijn verantwoordelijkheidsterrein.

Hoe zit het nu met die openbaringen waar we wel om vragen maar die we nooit ontvangen? We krijgen niet altijd inspiratie of een openbaring wanneer we daar om vragen. Soms ontvangen we zo'n openbaring pas veel later en soms wordt iets helemaal aan ons eigen oordeel overgelaten. Geestelijke zaken laten zich niet dwingen. Zo is het nu eenmaal. Er zou van ons levensdoel om ervaring op te doen en geloof te ontwikkelen niet veel terecht komen als onze Hemelse Vader bij alles wat we moeten doen maar aanwijzingen zou geven, zelfs wanneer dit belangrijke dingen zijn. Wij moeten zelf kunnen beslissen en, om zelfvertrouwen en geloof te ontwikkelen, zelf de consequenties daarvan leren dragen.

Het gebeurt wel dat bij beslissingen, die we zelf heel belangrijk vinden, we soms geen antwoord op onze gebeden ontvangen. Dat wil nog niet zeggen dat onze gebeden niet gehoord zijn. Het betekent alleen maar dat we gebeden hebben over een beslissing die we, om de een of andere reden, zelf, zonder openbaring, moeten nemen. Misschien hebben we raad gevraagd omtrent twee alternatieven die beiden even aanvaardbaar of even onaanvaardbaar zijn. Ik wil alleen maar zeggen dat er geen zwart of wit op elke vraag is. Op vele vragen kunnen alleen maar twee verkeerde of twee goede antwoorden gegeven worden. Wanneer iemand dus

raad vraagt op welke van twee mogelijke manieren hij iemand anders, die hem onheus heeft bejegend, dit betaald kan zetten, dan is het niet erg waarschijnlijk dat hij daar een openbaring over krijgt. Dat is ook niet het geval met iemand die raad vraagt inzake een keuze die hij nimmer behoeft te maken omdat er later iets zal opkomen zoals een derde mogelijkheid die duidelijk veel beter is. Op een keer baden mijn vrouw en ik zeer ernstig om raad met betrekking tot een beslissing die toen heel belangrijk leek te zijn. We kregen geen antwoord. Het werd aan ons eigen oordeel overgelaten. We begrepen maar niet waarom de Heer ons niet met een bevestigend of waarschuwend gevoel had geholpen. Maar niet lang daarna ontdekten we dat we op dat punt helemaal geen beslissing behoeften te nemen doordat er iets anders gebeurde, dat de bewuste beslissing overbodig maakte. De Heer hielp ons niet bij een keuze die toch niets uitgemaakt zou hebben.

Wanneer iemand raad vraagt bij een te maken keuze waarbij de twee mogelijke alternatieven voor de Heer allebei even acceptabel zijn, krijgt hij ook waarschijnlijk geen antwoord. Zo zijn er momenten waarin we op twee verschillende manieren goed werk kunnen doen. Beide manieren zijn goed. Dan is het niet waarschijnlijk dat de Geest des Heren ons in zo'n onbeduidend geval een openbaring geeft. Ik hoorde eens in een getuigenisvergadering een jonge vrouw de geestelijke instelling van haar man ophemelen omdat hij elke vraag die hij had aan de Heer voorlegde. Zij vertelde dat wanneer hij met haar mee ging winkelen hij zelfs geen keuze tussen twee soorten ingeblikte groenten

maakte, zonder daar eerst een gebedszaak van te maken. Volgens mij is dat helemaal niet juist. Naar mijn mening verwacht de Heer van ons dat wij de intelligentie en ervaringen die Hij ons heeft geschonken, gebruiken om zelf dit soort keuzen te doen. Toen een kerklid de profeet Joseph Smith eens over een bepaalde zaak om raad vroeg, verklaarde de profeet: „Het is iets zeer ernstigs God te vragen om inlichtingen of om in zijn tegenwoordigheid te komen, en wij schuwen om tot Hem te gaan met vragen over onderwerpen, die van weinig of geen belang zijn” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 23).

Uiteraard kunnen wij niet altijd beoordelen wat nu belangrijk of onbelangrijk is. Wanneer een bepaalde aangelegenheid weinig om het lijf lijkt te hebben, dienen we daar op basis van ons eigen oordeel mee door te gaan. Wanneer de keuze echter om ons onbekende redenen wel belangrijk is, zoals in het geval van de uitnodiging voor een toespraak waar ik het eerder over heb gehad, of wanneer er bij de keuze tussen twee groenteblikjes er in één een vergif zit, dan komt de Heer tussenbeide en geeft ons raad. Wij kunnen er van verzekerd zijn dat wij de noodzakelijke leiding krijgen om ons doel te bereiken wanneer een bepaalde keuze werkelijk iets uitmaakt in ons leven — of dit nu voor de hand ligt of niet — en wanneer wij op de Geest zin afgestemd en zijn leiding zoeken. Wanneer een keuze werkelijk belangrijk voor ons eeuwig welzijn is, laat de Heer ons heus niet in de steek. □

Broeder Oaks, voormalig president van de Brigham Young University, is nu rechter aan het hooggerechtshof van de staat Utah.

DE BRUG

Guy Masters

De bus haastte zich van La Paz in Bolivia naar El Alto langs een weg vol haarspeldbochten omhoog. Ik zat op het puntje van mijn stoel en was mij van niets anders bewust dan mijn gedachten. „Wat zal ik zeggen? Hoe kan ik hem ervan overtuigen dat hij het goede doet?” Dat zat ik me aldoor af te vragen, terwijl de bus weer zo'n bocht nam op de hobbelige weg. Ik tuurde door het raam naar de modderige straten en huizen die we snel achter ons lieten, alsof ik het antwoord in die sluimerende omgeving kon vinden. Ik had die middag het dringende verzoek gekregen om met een van onze Boliviaanse zendelingen, ouderling Sanchez, te gaan werken.

In het gebied van ouderling Sanchez aangekomen, stapte ik uit de bus en liep vastberaden naar de grauwe woning op de hoek. Ouderling Sanchez stond in de deuropening van het huisje om me te verwelkomen. Ik zag een be-

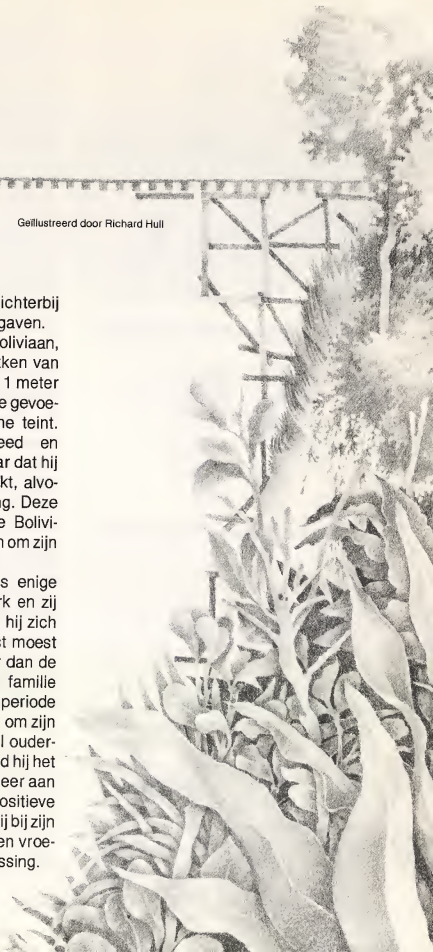

Geïllustreerd door Richard Hull

zorgde blik in zijn ogen toen ik dichterbij kwam en we elkaar een hand gaven.

Hij was niet zomaar een Boliviaan, hoewel hij er de typische trekken van vertoonde — stevig gebouwd, 1 meter 50 groot, gitzwart haar, donkere gevoelige ogen en een donkerbruine teint. Zijn schouders waren breed en gespierd als gevolg van het jaar dat hij als bouwzending had gewerkt, alvorens hij het zendingsveld inging. Deze zending was een bijzondere Boliviaan — een Lamaniëet, geroepen om zijn eigen volk te dienen.

Ouderling Sanchez was als enige van zijn familie lid van de kerk en zij konden niet begrijpen waarom hij zich in die mate aan zijn godsdienst moest wijden. Hij was ook wat ouder dan de gemiddelde zending en zijn familie vond dat hij deze belangrijke periode van zijn leven moest gebruiken om zijn opleiding af te ronden. Dat viel ouderling Sanchez zwaar en soms had hij het gevoel dat hij de situatie niet meer aan kon. Misschien zou hij meer positieve invloed kunnen uitoefenen als hij bij zijn familie kon zijn. Deze problemen vroegen om een onmiddellijke oplossing.

**We gingen een
hoek om en daar
voor ons lag
de spoorbaan!
Mijn knieën
knikten.**

Ik moest bukken om door de lage deuropening naar binnen te kunnen. Ik volgde ouderling Sanchez de flauw verlichte kamer in — een echte zendelingenwoning. Het interieur bestond uit: twee eendere, zeer versleten bedden die in het midden verschrikkelijk doorzakten; drie of vier stuks van „Libro de Mormon” op een stapeltje op het tafeltje midden in de kamer en wat brochures en kerkboeken binnen handbereik. We namen plaats op de rand van een bed en stelden een plan op voor wat we die middag zouden doen. We knielden op de kale, stenen vloer en ouderling Sanchez ging voor in gebed. In stilte

smeekte ik de Heer met mijn hele hart: „Help alstublieft ouderling Sanchez. Help hem begrijpen wat hij moet doen.” Hij *moest* blijven — hij was van vitaal belang bij de verwezenlijking van het programma. Na het gebed waren we even stil en keken elkander strak aan. Wij gaven elkaar een hand en stonden op.

Wij verlieten de woning en spraken over mogelijke dopelingen en onderzoekers en ondertussen liepen we over de ongeplaveide weg naar het gebied waar we zouden werken. Ik voelde dat ouderling Sanchez weliswaar wat zenuwachtig was over mijn bezoek, maar dat hij toch wilde praten. Ik probeerde me te concentreren op de fijne en positieve kanten van het zendingswerk en complimenteerde hem en zijn collega met hun werk, de resultaten waren goed.

We verlieten de weg en gingen een uitgesleten pad op dat tegen een helling opkronkelde. Boven gekomen hielden we even stil om op adem te komen. De zon scheen helder en een warm terwijl een zacht briesje alles koel en fris hield. Van boven keken we neer op het dorpje. De huizen waren van in-de-zongedroogde stenen en hadden allemaal een dak van tinnen golfplaat. De golfplaat weerkaatste het heldere zonlicht, zodat de daken op reuzespiegels leken. Ik was hier inmiddels aan gewend geraakt. Ik dacht terug aan mijn problemen met de taal, hoe ik me moest aanpassen en hoe ik geleerd had dit volk lief te hebben. Ouderling Sanchez had dit proces niet doorgemaakt. Hij kende de taal, zelfs het Indiaanse Aymara-dialect. Hij was op de hoogte van de gewoonten; hij was nederig; hij kende de taal van het Lamanitische hart.

We volgden het pad. De top van de helling was afgevlakt tot een lang en smal plateau. De andere kant van het plateau ging plotseling steil naar beneden en vormde de zijkant van een breed en diep ravijn. In de diepte van de kloof kronkelde een riviertje. Het was wel duidelijk dat dit een van de armste delen van het land was.

Ons pad liep pal langs het ravijn en ik nam het tafereel onder mij goed in mij op. In de verte zag ik een ouderwetse spoorbrug over het ravijn. Ons pad leek er vlak langs te komen.

Ouderling Sanchez ontdooide naarmate wij over zijn familie en zijn roeping als zendeling spraken. Hij wist niet meer naar wie hij moest luisteren en tot wie hij zich om leiding moest wenden. Er waren zoveel dringende zaken.

Opeens werd ik uit mijn concentratie gerukt, ons pad werd onderbroken door een oude, verwaarloosde spoorbaan. Mijn hart sloeg over toen ouderling Sanchez zondermeer van richting veranderde en de spoorbaan opliep, in plaats van het pad te vervolgen. Ik stond stil. De oude spoorbrug lag vlak voor ons! Mijn hart bonsde toen ik besefte wat er ging gebeuren. Ik greep ouderling Sanchez bij de arm en beduidde hem te wachten. „Gaan we over die brug?” vroeg ik ademloos. Hij hield in en zei zonder meer: „Ja.”

Ik was even stil. „Is er geen andere weg?” Ik begon al te transpireren bij de aanblik van de kloof en de brug die achter ouderling Sanchez lagen. Ouderling Sanchez liep naar de brug toe en antwoordde: „Dit is de kortste weg.” Daar ik niet bereid was mijn hoogtevrees toe te geven, zamelde ik in stilte al mijn moed bijeen.

Ik volgde mijn college naar de rand

van de bergkloof en stond stil, ik rekte mijn nek uit om over de rand te kijken; de kloof was zeker zo'n 400 meter diep. De moed zonk mij in de schoenen. Ik slikte moeilijk en bestudeerde de brug. Hoewel hij nog in gebruik scheen, was hij heel oud en in miserabele toestand. Er was niets boven de spoorrails dat bij de oversteek tot steun kon dienen — geen leuning, geen steunpunten — helemaal niets. De ijzeren rails rustten op vette, zwarte dwarsliggers. Deze waren oud en versleten door jarenlang gebruik en gebarsten door weersinvloeden. Ik keek naar ouderling Sanchez — hij was al halverwege.

Er steeg een gebed uit mijn hart omhoog toen ik mezelf ertoe bracht voorzichtig mijn voet precies midden op de eerste dwarsligger te zetten. Daarna heel langzaam naar de tweede en dan de derde. De scheiding tussen de vaste grond en mijzelf werd steeds groter. Tussen de dwarsliggers door kon ik het dal ver onder me zien. Ik leek mijn evenwicht te verliezen en mijn spieren spannen zich. Ik probeerde me te ontspannen, me volledig op de dwarsliggers te concentreren en de aanblik ertussen zo veel mogelijk te vermijden. Naarmate ik een ritme opbouwde, werd elke stap eenvoudiger en regelmatig.

Ik ging langzaam, maar zeker, vooruit. Eén voor één gleden de dwarsliggers onder me door, totdat ik op elke dwarsligger van die brug mijn voet had gezet. Met een sprongetje kwam ik van de laatste dwarsligger terug op vaste grond, ik glimlachte vol trots en opluchting, mijn angst sloeg om in uitbundigheid. Mijn hart bonsde nog steeds toen ik me bij ouderling Sanchez voegde, deze had aan de overkant geduldig staan kijken. Vol trots vervolgdde ik onze tocht.

***De tranen rolden
over de bruine wangen
van het meisje en zij
riep tegen de vrouw:
„Moeder, ik ben bang!
Wat moet ik doen?
Ik ben bang!***

We besteedden de rest van de dag aan het rondbrengen van brochures en bezoeken van mensen. Een tijd lang hadden we het zo druk met ons zendingswerk dat onze zorg over het oorspronkelijke probleem helemaal in het vergeetboek raakte. Het was al laat in de middag en de zon begon achter de verre bergen van de Andes te verdwijnen toen we onze voetstappen huiswaarts richtten. Bijna wanhopig dacht ik aan alles wat ouderling Sanchez en ik die dag besproken hadden. Tot dat moment was ik alleen maar in staat geweest om te luisteren naar de uitleg die ouderling Sanchez aan zijn situatie had

gegeven. Ik had geen enkel overtuigend voorstel kunnen doen. Er leken geen conclusies te trekken. Ik zocht naarstig naar een sleutel. Uiteraard had ouderling Sanchez problemen die met geduld en geloof op te lossen waren. De Heer begreep zijn problemen en zou zeker helpen. Wij hadden ouderling Sanchez nodig; en de Heer had ouderling Sanchez nodig. Hij was uitermate belangrijk bij de verwezenlijking van het programma! Hij moest wel aanvoelen dat hij moest blijven.

Plotseling werd ik uit mijn concentratie gerukt. We gingen een hoek om en daar voor ons lag weer die spoorbaan! In paniek schoten mijn ogen langs de rails en, ja hoor, daar in de verte lag de brug. Mijn lichaam en verstand reageerden instinctief. Mijn knieën begonnen weer te knikken en mijn hart bonsde weer in mijn keel. Mijn hart sloeg op hol. Wij gingen verder. Om mezelf in de hand te houden, probeerde ik logisch te denken: „Ik heb dit al eerder gedaan.” „Waarom zou ik het dan nu niet kunnen?” Mijn vrees antwoordde echter: „Het is onmogelijk!” Mijn kans om die brug nog eens over te gaan werd al kleiner! Toch kwamen we er steeds dichterbij en ouderling Sanchez ging mij weer voor de brug op.

Ik sprak mezelf bemoedigend toe, ik bad weer in stilte en zette voet op de brug. Stap voor stap, langzaam maar zeker, probeerde ik hetzelfde te herhalen. Weer groeide mijn zelfvertrouwen met elke stap. Ik was weer op weg.

Ik was bijna halverwege de brug en concentreerde me op een regelmatig ritme, toen ik een stem hoorde — en daarna voetstappen. Ik hield voorzichtig stil en keek op. Ik verstijfde van schrik. Daar naderde een van de groot-

ste vrouwen die ik ooit had gezien. De vrouw kwam recht op me af en haar vastberaden pas liet duidelijk blijken dat zij voor niemand opzij zou gaan. Ik stond versteld. Ik tilde angstvallig mijn rechtervoet op en zette die op dat deel van de dwarsligger dat buiten de rails uitstak. Ik hield mijn linkervoet stevig aan de binnenzijde van de rails om mijn evenwicht te kunnen bewaren. Ik spande me in om haar genoeg ruimte te laten zodat zij er langs kon.

Onwillekeurig keek ik over de rand van de brug naar de bodem van het ravijn. Ver beneden mij kabbelde het riviertje en vond zijn weg tussen het puin. Ik voelde hoe ik enigszins heen en weer begon te zwaaien. Ik keek snel terug naar de rails.

De vrouw was nu vlak bij en kwam langs me heen. Haar lange wijde rokken raakten me zachtjes aan en ik leunde zo ver mogelijk naar het midden van de brug. Er was echter nog een figuurtje vlak achter de vrouw dat ik nog niet eerder opgemerkt had — het was een tener meisje van acht of negen jaar. Zij klemde zich aan de rokken van haar moeder vast met stevig gebalde vuistjes. In het voorbijgaan zag ik de tranen over de bruine wangen van het meisje rollen, ze riep huilend tegen de vrouw: „Moeder, ik ben bang! Wat moet ik doen? *Ik ben bang!*” De oudere vrouw hield de pas erin, keek recht voor zich uit en antwoordde in haar dialect: „Kijk naar mij, liefje. Kijk niet naar beneden, *kijk alleen maar naar mij!*”

Ik stond daar bewegingloos en keek toe hoe moeder en kind hun weg over de brug vervolgden. Alle vrees had mij verlaten alsof er een warme wind langs mij heen geblazen had en de inspiratie kwam tot mij. Ik stond er vol eerbied

toen ik besepte hoe eenvoudig het antwoord op de vragen van ouderling Sanchez was. Net zoals de wijze Indiaanse moeder haar dochter had aangeraden, leek ik binnenin mij te horen: „Houd je oog op de profeet gericht.” „Kijk naar de algemene autoriteiten.” „Kom, *volg Mij.*”

Ik keek over de brug naar de overkant, waar ouderling Sanchez stond. De bevestiging van de Geest kwam tot me en ik wist wat ouderling Sanchez moest leren begrijpen. Hij was wel bang en onzeker, maar hij had door de profet een oproep van de Heer ontvangen; we behoefden ons helemaal niet af te vragen wat hij doen moest. Hij moest met kinderlijk geloof naar Hem opzien en niet naar beneden kijken — hij moest *zijn ogen op hem richten*, dan zou ook hij de brug kunnen oversteken.

□

DOE WAT DE MOEITE WAARD IS

*Uit een toespraak voor de jonge volwassenen
in de omgeving van Salt Lake City, 18 oktober 1981*

Ouderling M. Russell Ballard
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik heb twee vragen gesteld aan jonge volwassene die in de kerkkantoren werken, bij mij thuis komen en aan anderen waarmee ik bevriend ben, namelijk: Waarover maak je je de meeste zorgen? Wat zou je me graag horen zeggen? De reactie was interessant. Sommigen zeiden: „Vertel ons over onze behoeften en hoe wij opgewassen kunnen zijn tegen de wereld waarin wij leven.”

Blijf het goede nastreven

Waar maak je je op jullie leeftijd altijd zorgen over? Een van de vragen die

gesteld kan worden is: Hoe ben je opgewassen tegen het leven in de wereld van vandaag? Ik heb deelgenomen aan een aantal vertrouwelijke gesprekken met de jeugd uit de kerk, waarin aan de orde gesteld werd of het wel raadzaam was om te trouwen en kinderen ter wereld te brengen in een maatschappij, die zo op drift geslagen schijnt. Evenals zij hebben sommigen van jullie vragen gesteld over opleiding, werk, huwelijk en andere grote lijnen in het leven — hoe je kunt voldoen aan de verwachtingen die je van jezelf koestert en die de Heer van jou heeft.

Als ik luister naar al het onheil waar-

**„Ontneem jezelf niet de gelegenheid om
van de vruchten van je arbeid te genieten doordat je bang bent
voor toekomstige problemen in de wereld.”**

over de media spreken, bedenk ik hoe dankbaar ik ben dat ik, toen ik op 7 december 1941 hoorde dat Amerika was aangevallen en dat er oorlog op handen was, niet ben opgehouden er het beste van mijn leven te maken. Ik was toen wat jonger dan jullie nu zijn. Op die noodlottige dag kwam ik uit de priesterschapsvergadering en hoorde thuis dat Pearl Harbor (Hawaii) was gevallen. Naarmate er meer landen bij de Tweede Wereldoorlog betrokken raakten, dacht ik: „Wat voor toekomst hebben wij, wat zijn de mogelijkheden en wat staat mij te wachten?”

Dat was een verschrikkelijke oorlog! Heel lang scheen alles verkeerd te gaan. Maar er kwam geen einde aan de wereld — hij draaide door. En ik wil jullie aanraden niet terughoudend te worden en niet af te zien van een volwaardig leven en van hard werken om je levensdoelen te bereiken, omdat enkelen denken dat de wereld spoedig door grote rampen zal worden getroffen. Sommigen hebben aardbevingen en alle mogelijke vormen van vernietiging voorspeld die ons tijdelijk zouden treffen. De Heiland heeft ons zelf over de verwoestingen die ons te wachten staan verteld (zie Matteüs 24). Niemand van ons weet echter precies wanneer dat gaat gebeuren. Dus wil ik jullie voorstellen het advies dat ik ouderling Boyud K. Packer van het Quorum der Twaalven eens hoorde geven ter harte nemen. Hij zei ongeveer het volgende: „Plant je vruchtbomen, vere-

del ze, bemest ze en kijk hoe ze groeien en geniet van de oogst. Als het einde komt terwijl je ermee bezig bent, is er niets aan de hand. Ontneem jezelf niet de kans om van de vruchten van je arbeid te genieten omdat je bang bent voor toekomstige problemen met de wereld.”

Ontwikkel een positieve houding

Als ik jullie leeftijd had, zou ik ernaar streven een *positieve houding* te ontwikkelen. Ik weet zeker dat wat jullie en ik overdenken uiteindelijk zal gebeuren. Als wij maar lang genoeg over het begaan van een zonde nadenken, zullen wij ons door die zonde verstrikt vinden. Als wij maar lang genoeg nadenken over wat er nodig is om succes te hebben en als wij daarbij bereid zijn ons te wijden aan de beginselen van succes, zullen we slagen.

Ik geloof in het beginsel dat je behoort te handelen „alsof” je degene bent die je wilt worden. Uiteindelijk zullen je eigen handelingen je helpen je te ontwikkelen tot de persoonlijkheid die je wilt zijn.

Ontwikkel vaardigheid in het stellen van waardige doelen

Ik geloof dat je je kunt oefenen in het positief denken, maar je moet beslist het verlangen aankweken om de vaardigheid te ontwikkelen om waardige en

***Als we die prijs, zelfbeheersing,
willen betalen is er niet veel meer dat een van ons
niet zou kunnen bereiken.***

realistische doelen te stellen. Als wij geen levensdoelen stellen en niet leren hoe wij moeten leven om die doelen te bereiken, ben ik er heilig van overtuigd dat wij, oud geworden, gaan terugzien op een leven waarin wij slechts een deeltje hebben bereikt van wat wij zouden hebben kunnen bereiken.

Het stellen van doelen is een eenvoudige proces, maar er zijn twee of drie dingen die wij erover moeten weten. In mijn carrière heb ik geleerd dat ik helemaal opgewonden over een beginsel of experiment kon raken, maar dat ik dat doel niet kan bereiken, tenzij ik het opschreef en het voor me plaatste zodat ik er zo dikwijls naar kon kijken dat het een deel van me werd. Ik raad jullie aan te leren je doelen op te schrijven, als je tenminste wilt slagen in het proces wat wij „doelen stellen” noemen. Ik zou ze zelfs op een duidelijk zichtbare plaats aanbrengen — op de spiegel of op de deur van de koelkast. Zorg dat je je doelen opschrijft en zichtbaar opbergt. Dan zul je, door het verlangen de opgeschreven doelen te bereiken, gewilliger zijn om de prijs te betalen die succesvolle doelbewuste mensen nu eenmaal moeten neertellen.

Ontwikkel zelfbeheersing

Laat me jullie nog een belangrijk beginsel voorhouden. Dat beginsel heet zelfbeheersing. Je hebt je eigen bestemming in grote mate zelf in han-

den, weet je. Jij bent de baas over je eigen leven. Er zullen er onder jullie zijn die zich verontschuldigen door te zeggen: „Nou ja, broeder Ballard, u kent gewoon mijn omgeving niet. U hebt geen begrip voor mijn omstandigheden. U begrijpt gewoon niet wat voor vader ik heb, of wat voor moeder, of wat voor dit of dat.” Tegen jullie zou ik willen zeggen: „Nee, stop dat alles nu eens ver in je achterhoofd en haal naar voren welke waardige doelen jij wenst te bereiken. Houd jezelf daarna dusdanig in de hand dat je een goede zelfbeheersing hebt.”

Benjamin N. Woodson had enkele goede opmerkingen over zelfbeheersing; laat me jullie er enkele van citeren: „Hoe langer ik leef, hoe meer waarde ik hecht aan iemands vermogen om zichzelf in de hand te houden en te beheersen. Hoe langer ik leef, hoe overtuigder ik wordt dat het grondbeginsel dat de ene mens boven de andere verheft als het om prestatie en succes gaat, bestaat uit zelfbeheersing en zijn grotere vermogen om die te hantieren.”

„Een opleiding is natuurlijk een onbetaalbaar hulpmiddel tot succes, maar ze bepaalt niet het verschil. Een hol vat met een opleiding is even gewoon als degene die indrukwekkend succes heeft zonder in de gelegenheid te zijn geweest een echte opleiding te volgen, noch het voordeel ervan heeft gekend. Het lijkt juist de conclusie te trekken dat een officiële opleiding een

***Wij zijn allemaal zoons en dochters van God.
Daarom behoort niemand van ons, nee echt niemand,
ooit een slecht zelfbeeld te hebben. Wij behoren Hem toe.***

belangrijk voordeel is, het is echter onder geen beding een garantie dat men met die opleiding zal slagen, noch dat men zonder zal falen."

Ik geloof dat we eerst de juiste houding moeten vinden als we onze doelen willen leren bereiken, daarna moeten we het beginsel zelfbeheersing toepassen en als we die prijs willen betalen is er daarna niet veel meer dat een van ons niet zou kunnen bereiken.

De heer Woodson heeft nog een geweldige voorstel voor ons en ik raad jullie aan het op te schrijven. Hij zegt: „Alles wat je moet doen is het volgende: Met ingang van vandaag houd je op één ding te doen waarvan je weet dat je het niet moet doen.” Nadat je besloten hebt wat het wordt, schrijf je het op en je houdt er vandaag nog mee op. Begrijp je de bedoeling? Je gaat dus één punt opschrijven dat je in de weg staat en waar je vandaag nog mee ophoudt.

Enkelen onder jullie zullen de nodige zelfbeheersing en moed opbrengen om het te doen. Anderen onder jullie zullen „Tjonge, tjonge” zeggen en blijven zitten. Zij besteden er verder geen aandacht aan en over een maand zitten ze nog met dezelfde gewoonte opgezadeld die ze er nu van weerhoudt hun beste beentje voor te zetten.

Enkelen onder jullie houden vandaag op met het doen van één ding. Waarom? Omdat zij het gaan opschrijven en zich daarna dusdanig gaan beheersen dat zij dat probleem uit hun leven bannen.

Verwezenlijk je doelen

Nu komt het tweede deel van het voorstel van de heer Woodson: „Doe elke dag iets waarvan je weet dat je het hoort te doen!” Schrijf één ding op dat je met ingang van vandaag gaat doen en dat je al heel lang van plan was, maar waar je gewoon niet aan toe kwam. Ik weet niet wat het gaat worden, maar ga met ingang van vandaag één ding doen dat je een beter mens maakt. Ik geloof dat je door hier een gewoonte van te maken begint aan de vervulling van de leerstelling van de Heiland, die luidt: „Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw Hemelse Vader volmaakt is” (Matteüs 5:48). Volmaaktheid is een proces en niet een gebeurtenis, wij gaan leren begrijpen dat volmaaktheid een innerlijke aangelegenheid is en geen uiterlijke. Het is een proces waardoor jij en ik leren zaken uit ons leven weg te cijferen die niet goed zijn, en ze te vervangen door zaken in ons leven die een eeuwige aard hebben en dat met het doel voor ogen dat volmaaktheid haalbaar is, maar dat zij verdiend moet worden. Begrijpen jullie dat?

Ik houd van de volgende woorden van zuster Camilla Kimball. Zij zegt: „Elk van ons moet werken onder de omstandigheden die het leven ons heeft toebedeeld. Voor de een is die uitdaging een slechte gezondheid, voor de ander een slecht huwelijk. De derde moet worstelen voor zijn geloof, weer iemand anders moet zijn opvliegende

***Ongeacht hoe hard je het probeert,
kan je je verleden niet veranderen. Blijf niet stilstaan
bij zaken die je niet kunt veranderen.***

aard leren beteugelen. Misschien is voor sommigen de uitdaging dat het leven gewoon te gemakkelijk is. Ik geloof dat God ons oordeelt overeenkomstig zijn kennis van onze uitdagingen en dat we, als we in de hemel komen, misschien wel heel verbaasd zijn als we zien wie daar nog meer zijn. Mijn grootste uitdaging is een rechtvaardig volgeling van Jezus Christus zijn. Dat vraagt veel inspanning en opoffering. Of om het scherp te stellen: „Ik heb beloofd om een goede echtgenote en moeder te zijn. Als ik daarin niet slaag, heb ik gefaald in dit leven. Al mijn andere aardse beslomeringen kunnen weliswaar heel bevredigend verlopen, maar ze zijn ondergeschikt aan die ene.”

Dat is dus het doel van zuster Kimball. Jullie hebben misschien andere doelen in je leven. Indien je andere doelen rechtvaardig zijn — een goddelijk perspectief hebben, van eeuwige aard zijn — moet je zorgen dat je ze verwezenlijkt. Je kunt de persoon zijn die je wilt zijn. Als je doelbewust wilt zijn, is gebed een vereiste. Je moet bidden om innerlijke kracht om de zelfbeheersing te hebben om datgene te doen dat je door je activiteit zal garanderen dat je je doelen zult bereiken. Ik geloof ook dat het misschien wel zo belangrijk is dat we geloof hebben. Wij moeten geloof in God hebben. Wij moeten geloof in de Heer Jezus Christus hebben. En wat we zeker nodig hebben, is geloof in onszelf!

Werk aan een goed zelfbeeld

Mag ik even over het zelfbeeld met jullie spreken? Niemand onder jullie hoort een slecht zelfbeeld te hebben, met andere woorden niemand onder jullie moet weinig achting voor zichzelf hebben! Wij zijn zoons en dochters van God! Wij behoren Hem toe. Wij zijn zijn kinderen. Hij heeft ons geboren doen worden. Hij heeft ons het leven geschonken. Alleen die kennis al dient een ieder die dat begrijpt, reden te geven om rechtop door het leven te gaan. Jazeker, dat is een geweldige zegen.

Laat ik jullie eens een ervaring van mezelf vertellen. Op een heel indrukwekkende manier ben ik tot het besef gekomen dat ik een zoon van God ben. Ouderling Derek A. Cuthbert en ik hadden opdracht om naar Ghana en Nigeria te gaan. We reisden daar ongeveer tien dagen rond en bezochten de gemeenten van de kerk in die landen. Wij hebben er slechts een klein aantal kerken. In het dorp Aboh voegden ouderling Cuthbert en ik ons op een vroege morgen bij zo'n honderd leden om er de eerste spade in de grond te steken voor de eerste kapel, die in Nigeria gebouwd zou worden. Wij zongen het enige lied dat de meeste heiligen kenden, namelijk „Ik ben een kind van God”. Ik vocht tegen mijn tranen toen ik die honderd pas gedoopte leden dat lied hoorde zingen. Hun ogen straalden, hun hoofden waren geheven en zij zongen uit volle borst: „Ik ben een kind van

**Neem uit je leven weg waarvan je je moet bekeren
en maak plaats voor wat de moeite waard is en wat ons tot betere
en sterkere mannen en vrouwen maakt.**

God". De gedachte kwam bij me op: O, God, zegen ze zodat ze weten wie ze werkelijk zijn. Wij zijn allemaal zoons en dochters van God. Daarom behoort niemand van ons, nee, echt niemand, ooit een slecht zelfbeeld te hebben. Wij behoren Hem toe.

Gebruik je energie voor de zaken die het verschil bepalen

Veel mensen maken zich zorgen over zaken waarover zij zich helemaal geen zorgen hoeven te maken. Onze gewone zorgen kunnen op de volgende manier worden verdeeld: (1) veertig percent gebeurt helemaal niet; (2) dertig percent gaat over zaken die afgedaan zijn en waaraan niets meer te veranderen valt; (3) twaalf percent zijn overbodige zorgen over onze gezondheid; (4) tien percent gaat over diverse zaken; (5) acht percent betreft echte problemen, waarvan er 95 percent kunnen worden opgelost (*The Treasure Chest*, Charles L. Wallis, New York: Harper & Row, 1965, blz. 228).

Jonge mensen zeggen soms tegen me: „Broeder Ballard, ik heb dit probleem in mijn leven en ik heb het niet uit de weg geruimd.” Afhankelijk van de aard van het probleem, overleg ik met die persoon en onderwijs het volgende beginsel: Je moet het probleem aanpakken en er dan geen seconde meer over piekeren. Opgeloste problemen zijn te vergelijken met een stroom, die

je vanaf een brug bekijkt — de stroom gaat onder je door en je problemen stromen weg. Ongeacht hoe hard je het probeert, kan je je verleden niet veranderen. Je kunt het niet terugroepen. Ik wil dat je leert stroomopwaarts te kijken. Kijk uit naar zaken die je levensrivier afkomen en die je kunt veranderen en onder bedwang houden. Jonge mensen, pieker niet over zaken die je niet kunt veranderen. Als er nu onder jullie zijn die overtredingen hebben begaan die dusdanig zijn dat ze een gesprek met de bisschop nodig maken, ga dan, alsjeblieft, met je bisschop spreken. Wanneer? Onmiddellijk! Ruim het uit de weg! Kom op het rechte nauwe pad en blijf er vastberaden op. Blijf niet stilstaan bij zaken die je niet kunt veranderen. Ik heb gezien hoe mensen leren het goede te doen met de juiste reden en de wonderbare genezing die daardoor plaats vindt. Dus dring ik er bij jullie op aan niet stil te blijven staan bij problemen die in feite achter je liggen.

„Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mens om hun arbeid te volbrengen.

„Nu, zoals ik u reeds heb gezegd, verzoek ik u, daar gij zovele getuigenissen hebt ontvangen, dat gij de dag uwer bekring niet tot het einde uitstelt; want na deze dag des levens, die ons is gegeven om ons op de eeuwigheid voor te bereiden, volgt, indien wij onze tijd in dit leven niet nuttig besteden, de nacht der

**Hoe komt het dat president Kimball zo'n grote kracht is?
Omdat hij lichamenlijk meer geleden heeft dan iemand van ons
misschien ooit zal begripen.**

duisternis, waarin geen arbeid kan worden volbracht" (Alma 34:32, 33).

Ik zou jullie iets willen voorlezen over jullie leven en de positie waarin jullie je nu bevinden. Amulek heeft het onderwezen. Laat ik jullie zijn woorden voorlezen: „Want ziet, als gij de dag van uw bekering tot de dood hebt uitgesteld, zijt gij aan de geest van de duivel onderworpen, en hij verzegelt u als de zijne; daarom heeft de Geest des Heren Zich aan u onttrokken en heeft Hij geen woonplaats in u; en de duivel heeft u geheel in zijn macht; en dit is de eindstaat der goddelozen.

„En dit weet ik, omdat de Here heeft gezegd, dat Hij niet in onheilige tempelen, maar in het hart der rechtvaardigen woont; ja, en Hij heeft eveneens gezegd, dat de rechtvaardigen in Zijn koninkrijk zullen nederzitten om er niet meer uit te gaan; maar hun klederen moesten door het bloed des Lams wit zijn gemaakt" (Alma 34:35,36).

En wat kunnen wij dus doen met dit prachtige leven dat ons is gegeven? Maak er het beste van! Neem uit je leven weg waarvan je je moet bekeren en maak plaats voor wat de moeite waard is en wat ons tot betere en sterkere mannen en vrouwen maakt. Nu ga ik misschien iemand op zijn tenen staan, maar ik hoop van niet. Ik wordt bezorgd als ik welke groep dan ook in de kerk hoor zeggen: „Wat heeft de kerk ons te bieden?" of „Wat doet de kerk voor mij?" Wees heel voorzichtig, mijn jonge broeders en zusters, dat je niet in deze

val trapt. Dat is namelijk niet de juiste vraag. De juiste vraag luidt: Wat kan ik doen om het koninkrijk van God op te bouwen? Je behoort jezelf weg te cijferen in de dienst aan anderen. Je behoort ernaar te verlangen je binnen de wijk nuttig te maken door te onderwijzen. Je behoort ernaar te verlangen je bezig te houden met wat de bisschop ook van je vraagt. Je behoort de kalme, vredige verzekering in je hart te voelen dat jouw leven goed is en dat je in vrede met de Heer leeft. Je behoort ervan overtuigd te zijn dat de zegeningen van de eeuwigheid je zullen toebehoren.

Doe het goede met de juiste redenen

De sleutel hiervan is zelfbeheersing die tot rechtvaardigheid leidt.

Hoe komt het dat president Kimball zo'n grote kracht is? Dat hij lichamenlijk meer geleden heeft dan iemand van ons misschien ooit zal begripen, staat als een paal boven water. Ik was eens bij hem toen hij probeerde een jongeman te redden die was afgedwaald.

Ik hoorde president Kimball tegen die jongeman zeggen: „Mijn jongen, ik heb bepaald niet genoten van de lijdensweg die ik vaak heb moeten gaan. Ik wou dat het me bespaard was gebleven." Daarna keek hij deze jongeman strak aan en zei: „Maar in al mijn nood heb ik God leren kennen." De tranen sprongen mij in de ogen. Och, broeders en zusters, het gaat er immers om om God te leren kennen. Als je bij president

Kimball bent, voel je dat hij heeft geleerd zijn lichaam en zijn lichamelijke lusten te beheersen door de kracht van zijn machtige, eeuwige geest.

Wij kunnen onze eigen bestemming bepalen door zelfbeheersing aan te leren, door waardige doelen te stellen die ons naar grotere hoogten leiden zodat wij kunnen worden wat onze Hemelse Vader van ons verwacht.

Ik heb nooit gedroomd dat de Heer mij ooit zou roepen als zendingspresident. Het schijnt mij onmogelijk toe dat ik nu geroepen ben om de rest van mijn leven lid te zijn van het Eerste Quorum der Zeventig. Wat had ik graag gewild dat ik, toen ik twintig was, eraan zou hebben gedacht dat dit misschien wel eens zou kunnen gebeuren. Een positie in de kerk bekeer je niet, maar er zijn dingen in mijn leven die ik beter zou hebben kunnen doen, dingen die ik grondiger en toegewijder had kunnen doen om mij op het heden voor te bereiden.

Welnu, sommigen van jullie zijn zelfs voor je geboorte geordend om geweldi-

ge dingen te doen. Jullie zijn aangesteld om wonderbaarlijke dingen te doen in het koninkrijk van God. Het staat vast dat er onder jullie mannen zijn die zijn geordend om eens bisschop te worden, die zijn aangesteld om hogeraadslid te worden of ringpresident. Bij jullie, vrouwen, zijn er die zijn aangesteld om leidsters te worden onder de vrouwen en meisjes van de kerk. Ik geloof niet dat ik een risico neem als ik zeg dat er toekomstige zendingspresidenten onder jullie zijn, mits jullie de belofte die je voor je geboorte hebt afgelegd, waar maken. Dat vraagt zelfbeheersing, dat vraagt dat je het vermogen onder de knie krijgt omdoelen te stellen, om goed na te denken, om in jezelf te geloven, om de goede kant op te gaan.

Ik zou onze Hemelse Vader willen vragen elk van jullie te zegenen zodat jullie vollediger innerlijke vrede kunnen vinden en anderen vrede kunnen brengen. Jullie kunnen velen tot Christus brengen op voorwaarde dat zij zich bekeren, mits jullie innerlijke vrede heb-

Sommigen van jullie zijn zelfs voor je geboorte al geordend om geweldige dingen tot stand te brengen. Jullie zijn aangesteld om wonderbaarlijke dingen te doen in het koninkrijk Gods.

ben. God zegene jullie en mij opdat wij naar die vrede zullen streven. Wees gewillig een dusdanig leven te leiden, dat je in harmonie met de leerstellingen van Jezus Christus bent. Laten wij bereid zijn om de eventuele veranderingen die nodig zijn vandaag al aan te brengen, zodat wij het er in de toekomst wat beter zullen afbrengen dan in het verleden.

Ik geef jullie mijn zegenwens en mijn getuigenis dat dit de kerk en het koninkrijk van God is. Ik weet dat Jezus Christus de Zoon van de levende God is. Sommigen hebben me gevraagd: „Broeder Ballard, hoe weet u dat?” Ik heb geantwoord dat de algemene autoriteiten mij uitgestuurd hebben om op verre plaatsen een boodschapper van de Heer te zijn en de kerkzaken te besturen en dat ik dat niet zou hebben kunnen doen zonder de zegen des Heren en de leringen van de Heilige Geest. Naarmate ik deze boodschappen heb gebracht, ben ik in toenemende mate in staat geweest te getuigen dat Hij leeft. Ik weet dat. Joseph Smith is een profeet van God. Wij hebben de waarheid. Wij hebben alles wat nodig is voor een gelukkig, volledig en voorspoedig leven. Dat God ons genoeg wijsheid moge toebedelen om er met ons hele hart naar te streven in de toekomst het voorrecht te ontvangen celestiaal te leven in de tegenwoordigheid van de Heer, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Laten wij er eens over praten

Nadat u „Doe wat de moeite waard is” individueel of in gezinsverband hebt gelezen, wilt u misschien in een studie-uurtje de volgende vragen bespreken:

- 1. Dit artikel noemt een aantal dingen die we kunnen doen om ons leven te verbeteren. Welke voorstellen kunnen jou daar in het bijzonder mee helpen bij jouw streven om jezelf op een bepaalde manier te verbeteren?*
- 2. Wat kunnen wij doen om op een wijze manier tegen de ontmoedigende invloeden van de wereld van vandaag opgewassen te zijn?*
- 3. Wat moeten wij doen om doelen te bereiken die de moeite waard zijn?*
- 4. Hoewel we ons geen zorgen moeten make over zaken die we toch niet kunnen veranderen, is bekering nodig willen wij het eeuwig leven beërven. Hoe kunnen wij bepalen wat wij kunnen veranderen en wat niet?*

Mormonad

Vergeleken met werkelijk vasten is het alleen maar niet eten hetzelfde als een leeg schildersdoek vergeleken met Rembrandts Nachtwacht.

Alleen maar niet eten is slechts het

lege schildersdoek waar de werkelijke vasten nog opgebracht moeten worden. Bij werkelijk vasten hoort gebed en studie en het verkrijgen van meer begrip en vreugde en geestelijk contact. Je kunt vasten niet beoordelen naar hoe hongerig je je voelt, maar naar hoe vol je bent. □

„En er waren herders in diezelfde landstreek, die zich ophielden in het veld en des nachts de wacht hielden over hun kudde. En opeens stond daar een engel des Heren bij hen en de heerlijkheid des Heren omstraalde hen, en zij vreesden met grote vreze. En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David. En dit zij u het teken: Gij zult een kind vinden in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe. En plotseling was er bij de engel een grote hemelse legermacht, die God loofde, zeggende: Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens. En het geschiedde, toen de engelen van hen heengevaren waren naar de hemel, dat de herders tot elkander spraken: Laten wij dan naar Betlehem gaan om te zien hetgeen geschied is en ons door de Here is bekendgemaakt. En zij gingen haastig en vonden Maria en Jozef, en het kind liggende in de kribbe.”

(Lukas 2:8-16.)

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

DEC 22 1983

